

หนึ่ง

บ้านเจ้าเด็อด ร้อนถึงข้า

“โจ๊กอร่อยๆ มาแล้วเจ้าคะนายท่าน”

น้ำเสียงสดใสดังมาจากร้านอาหารในซอยเล็กที่รถม้ายากจะเข้ามาได้ เป็นร้านอาหารเรียบง่ายไม่โดดเด่นซึ่งเพิ่งเปิดขายได้ไม่นาน มีโต๊ะเก้าอี้ไม่มาก บางครั้งลูกค้าต้องนั่งบนเก้าอี้ไม้ยาวโดยไม่มีโต๊ะ เนื่องจากเจ้าของร้านมีทุนเพียงน้อยนิด จึงขาดแคลนเครื่องมือเครื่องใช้จำเป็นอยู่มาก แต่ลูกค้าที่มาอุดหนุนก็ไม่หวั่นเพราะอาหารที่ร้านนี้ทั้งสะอาด อร่อย และราคาถูกที่สุด

ยามเช้าที่อากาศค่อนข้างหนาว ควันไฟพร้อมกลิ่นหอมของอาหารที่โชยมาชวนให้น้ำลายสอ ดึงดูดให้ผู้คนที่ท้องว่างเดินตามกลิ่นหอมนั้นเข้ามาจนพบร้านอาหารเล็กๆ อยู่ในมุมอับสายตา มีเพียงแผ่นป้ายบอกทางว่า ไกลถึงร้านอาหารชูแล้ว

เมื่อสองเดือนก่อนร้านอาหารชูไม่ได้เป็นที่รู้จักและขายดีบิขายดีเช่นในวันนี้ แต่เพราะความใจกว้างมีน้ำใจ ชูหิวนซึ่งเป็นเจ้าของร้านอาหารยอมขาดทุน โดยการทำโจ๊กหม้อใหญ่แล้วตักใส่ถ้วยแจกจ่ายให้คนที่เดิน

ไปมาริมถนนสายหลักได้ลิ้มลอง ก่อนจะรีบป่าวประกาศเปิดตัวร้าน

โจ๊กสี่ขาเหินหาวชั้นนุ่มลิ้นและกลมกล่อมนั้นอร่อยและมีเอกลักษณ์ ด้วยราคาแค่ถ้วยละสามอแปะก็ยิ่งทำให้หน้าสนใจ ร้านอาหารของนางจึงเริ่มมีลูกค้าทยอยมาอุดหนุนเรื่อยๆ จนวันนี้ร้านก็ประสบความสำเร็จ นางกับน้องสาวก็รับทรัพย์กันแทบไม่ทัน

“แม่นางซู โจ๊กอะไรนะวันนี้ หอมน่ากินน่ากิน เหมือนแม่ค้าเลย”

เสียงทักทายจากชายร่างอ้วนที่ถูกอาภรณ์แพรวต่วนหนาหลายชั้น หุ้มกายจนกลมดิกเหมือนลูกหนังขนาดใหญ่ ไบหน้าอวบอูมมีรอยยิ้มกำลังฉีกยิ้มยิงฟันโปรยเสน่ห์ยามมองซูหวิ่น นัยน์ตาหวานหยดเจือความหื่นกระหยาอย่างโจ่งแจ้ง หมายถึงจะลือรักเพื่อให้เด็กสาวหลงใหล

เขาคือต้าหย่ง ลูกค้าประจำของร้านอาหารซูที่กระเป๋านักที่สุด

ถึงจะไม่ชอบพฤติกรรมของเขาอย่างไร นางก็ต้องฝืนปั้นยิ้มประจบ

ประจบ

“นายท่านหย่ง ชอบเข้าช้าน้อยอยู่เรื่อยเลยเจ้าคะ” ซูหวิ่นเอียงไบหน้าเล็กน้อย พวงแก้มขึ้นสีแดงเรื่อคล้ายกำลังเขินอายที่ถูกชายหนุ่มเอ่ยวาจาเกี้ยวพาราสี ทว่าในใจนางกำลังกัดฟันกรอดด้วยความรำคาญและปรับลมหายใจให้สงบ

“วันนี้เป็นโจ๊กสูตรพิเศษที่ใส่เนื้อจิ้งจกจากทางใต้ เนื้อจิ้งจกผ่านการปรุงอย่างพิถีพิถัน เละกระตุกเล็กๆ ออกทุกส่วนเพื่อให้ได้เนื้อที่นุ่มละมุนเมื่อกินเข้าไปแล้วแทบจะละลายโดยไม่ต้องเคี้ยว มีสรรพคุณช่วยบำรุงธาตุหยางในร่างกายให้แข็งแรง ช้าหน่อยทำมาเพื่อนายท่านหย่งเลยนะเจ้าคะ มีท่านเพียงคนเดียวที่ได้กินโจ๊กสูตรพิเศษนี้”

ซูหวิ่นฉีกยิ้มหวานแฝงความตื่นเต้นขณะบรรยายสรรพคุณของโจ๊กสูตรพิสดารอย่างคล่องปาก น้ำเสียงสดใสกังวานเอ่ยชักชวนอยากให้เขาได้ลิ้มลองใจจะขาด นางหยิบถ้วยโจ๊กวางลงตรงหน้าต้าหย่ง

เขาไม่ได้สั่งเป็นพิเศษว่าอยากได้ใส่เครื่องเคียงอะไรลงในโจ๊ก ทุกครั้ง

ที่มาก็มักบอกให้นางจัดอาหารตามแต่ใจ เขากินได้ทุกอย่างขอแค่เป็นอาหารที่นางทำก็พอ คราวนี้ซูหวินจึงฉวยโอกาสหยอกเย้านายท่านหยงเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้เขาได้ชื่นใจก็เท่านั้นเอง

เขานึกปลาบปลืมใจที่หญิงสาวซึ่งเขาหลงรักทำอาหารพิเศษให้

“ใจก็จึ้งจก?” ต้าหย่งทวนซ้ำอีกครั้งว่าเขาไม่ได้ฟังผิด ไบหน้าของเขา ซีดเผือดจนหลังเหงื่อเย็น ดวงตารูปเมล็ดถั่วหลุมมองใจก้าวฟางสีเหลือง นวลเหนียวชื้น ตรงกลางมีเนื้อสุกแผ่นเล็กๆ สีน้ำตาลวางคู่กับใบผักชี ส่งกลิ่นหอมฉุยยั่วให้ของเหลวในกระเพาะขยับขึ้นมา

จากอาหารที่ควรน่ากินกลายเป็นสิ่งอันตรายที่เขาไม่กล้าแตะต้อง ไบหน้าเหยเกษของเขาทำให้ซูหวินยกมือทาบอกทำที่ตกใจยามมองต้าหย่ง

“ต้องขออภัยนายท่านหย่ง ข้าน้อยจะรีบไปเปลี่ยนให้ใหม่เดี๋ยวนี้ เจ้าคะ”

ความตกใจแปรเปลี่ยนเป็นความเศร้าหงอยและความผิดหวัง ซูหวินขมวดคิ้ว ท่าทางของนางดูไร้เรี่ยวแรงเพราะความตั้งใจที่ทุ่มเทไปไม่ประสบความสำเร็จ ดูจากอากัปภิกิริยาของต้าหย่ง แม้เขาไม่กล่าวออกมาตรงๆ แต่ก็รู้ว่ารังเกียจใจก็สูตรพิเศษนี้ของนาง ซูหวินก็ยอมไม่ทำให้คนกินต้องลำบากใจ

“น่ากินยิ่งนัก! ทั้งยังเป็นใจก็สูตรใหม่ของแม่นางซู ข้าช่างมีวาสนา ได้ลิ้มรสเป็นคนแรก”

ครั้นเห็นคนนางต้องตำหนิตัวเอง ต้าหย่งก็ฝืนใจเต็มที่ ยื่นมือไปขวางมือของนางไว้ แล้วเปลี่ยนสีหน้าที่อึมครึมระอึกกระอ่วนเป็นยิ้มแยมเอาใจนาง และเพื่อให้นางเห็นว่าเขาชอบมากแค่ไหน มีอวบอุ้มก็หยิบซ้อนตักใจก็ชื่นมากินคำโต ให้นางดูว่าเขาไม่ได้รังเกียจสักนิด รอยยิ้มผิดเพี้ยนเหมือนจะร้องไห้ของเขาเรียกรอยยิ้มพึงพอใจจากซูหวินได้

“ถูกใจหรือไม่เจ้าคะ” รอยยิ้มของนางสว่างไสวดุจดอกไม้บาน

สองตาของต้าหย่งพร่ามัวไปชั่วขณะ ก่อนจะรีบยิ้มพรางผงกศีรษะ

แรงๆ เพื่อยืนยัน

“ถูกใจมาก” เนื้อจิ้งจกนุ่มละมุนละลายในปากแทบไม่ต้องเคี้ยวจริงๆ ด้วยรสชาติดีคล้ายเนื้อไก่ไม่มีผิด ชูหวินทำให้เขาได้เปิดโลกโดยแท้!

เมื่อได้รับรอยยิ้มงาม จะเนื้ออะไร ต้าหย่งก็พลันรู้สึกว่ามีนิโคตและไม่น่ารังเกียจ

โชคดีที่ลูกค้าทยอยออกไปหมดแล้ว มีเพียงต้าหย่งเป็นลูกค้าคนเดียว นางถึงกล้าฉวยโอกาสแกลังเขา ชูหวินค้อมตัวให้เล็กน้อย แล้วเดินเข้าไปในร้าน ประจำตำแหน่งที่หลังโต๊ะยาวเหมือนเดิม นางใช้กระบวยคนโຈักในหม้อขนาดใหญ่ซ้าๆ ก่อนจะลอบเหลือบมองต้าหย่งที่แอบคายโຈักในปากด้วยสีหน้าขะเขยงแล้วหัวเราะเบาๆ

สุดท้ายพอคิดว่าเป็นเนื้อจิ้งจก เขาก็ทนกลืนลงไปไม่ไหว ลับหลังนางแล้วก็ยากจะฝืนเอาใจ

“นิสัยไม่ดี แกลังลูกค้า” เหมยหวังไต่ยื่นและเห็นการกลืนแกลังของอีกฝ่ายทุกอย่างก็นึกมันเขี้ยว จึงอดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปตีแขนชูหวิน

“เขาเป็นคนใจกว้าง มิถือสาเรื่องเล็กน้อยหรอก”

“แต่เขาเป็นลูกค้าของเรานะเสี่ยวหวิน ถ้าเกิดเขาไม่พอใจขึ้นมา ไปป่าวประกาศให้ร้านเสียหาย พวกเราจะเดือดร้อน และแม่ร้องต้อโกรธมาก” เหมยหวังขมวดคิ้วมุ่น กังวลไปไกลถึงอนาคตที่ไม่คาดคิด

เหมยหวังกับชูหวินเป็นสหายที่เติบโตมาด้วยกัน รักใคร่ปรองดองเสมือนพี่น้องร่วมอุทร เมื่อตอนนางอายุแปดขวบเป็นเพียงเด็กขอทานเร่ร้อน มารดาของชูหวินเห็นเข้าก็เกิดความรู้สึกสงสาร จึงรับอุปการะไว้เป็นลูกบุญธรรม

เมื่อมารดาของชูหวินเสียชีวิตด้วยโรคร้าย บิดาของชูหวินก็แต่งงานใหม่กับเสี่ยวชิง สตรีที่ไถ่ตัวมาจากหอโคมเขี้ยว แต่ทั้งคู่ไม่มีลูกด้วยกัน

เสี่ยวชิงที่เหมยหวังเรียกอย่างเคารพว่าแม่ร้องนั้น ความจริงมิได้รักและเมตตาเด็กสาวทั้งสองประดุจลูก นอกจากจะเกลียดร้านทำงาน นางยังชอบโขกสับใช้งานพวกนาง

ทุกวันนี้ที่ทนอยู่ร่วมชายคาเดียวกัน เพราะซูหวินกัตัญญต่อบิดา และทำตามคำสั่งเสียของมารดาที่ให้รักเคารพไม่ทอดทิ้งบิดา แต่กับเสี่ยวชิงนั้น ซูหวินไม่มอบหมั้นหรือนับถือ มีเพียงหมยหวานที่รักและเกิดทูนเสี่ยวชิงผู้เดียว

“อย่าไปพูดถึงคนไร้ประโยชน์เลย แม้นางจะโกรธก็ไม่ได้มีผลกระทบต่อร้านของเรา”

ซูหวินกอดอก กวาดตามองบริเวณร้านที่เล็กแคบและเก่าทรุดโทรม ในหัวคิดคำนวณว่าจะหาเงินซ่อมบำรุงร้านใหม่อย่างไรดี นางไม่สนใจอารมณ์ความรู้สึกของเสี่ยวชิงผู้ที่มีมืออเท้าเหมือนคนพิการไร้ความสามารถอยู่กับบ้านหอรก นางเปิดร้านเพื่อสร้างเนื้อสร้างตัว มิได้ขอให้เสี่ยวชิงช่วยแม้แต่หน่อย หากร้านจะล่มจมเสียหาย นางจะแบกรับเอง

เงินที่ยืมนายท่านจางมาสี่สิบตำลึงนั้น ส่วนหนึ่งหมดไปกับค่าซ่อมแซม ค่าวัสดุดิบ ค่าเครื่องมือเครื่องใช้จำเป็น และค่าเช่าที่ตรงนี้ในราคาถูก สองเดือนที่เปิดร้านมาพอจะมีเงินทยอยจ่ายคืนสิ้นเดือนนี้แล้ว แต่เพื่อตอบแทนที่นายท่านจางไม่คิดดอกเบีย้นางเพิ่ม ซูหวินจึงไปเป็นแม่ครัวเตรียมอาหารให้สกุลจางทุกเช้าไม่เว้นสักวันเดียว และวันนี้ก็เช่นกัน

“หมยหวาน ฝากร้านด้วยนะ ถึงเวลาที่ข้าจะไปบ้านนายท่านจางแล้ว” ซูหวินชำเลืองมองตำหย่งแล้วเดินเข้าไปด้านหลังร้าน เพื่อใช้อีกเส้นทางที่ใกล้คฤหาสน์สกุลจางที่สุด ก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ก็หันไปสั่งกำชับหมยหวานเสียงเข้ม

“ถ้าตำหย่งลวนลามเจ้า เจ้าอย่าลืมหาไม้ฟืนพาดให้เต็มแรงเลย”

เด็กสาวถอดผ้ากันเปื้อนพาดไว้บนแก้อี แล้วเช็ดมือกับกระโปรง ทั้งเก่าและหยาบของตัวเอง ก่อนจะเดินออกไปทางหลังร้าน

ยามเข้ามีแสงบางตา อากาศเย็นสบายทำให้ซูหวินรู้สึกชื่นชอบ
ไม่ยากให้ช่วงเวลาเช่นนี้ผ่านไปเร็วนัก นางชอบยามเช้าที่สุด มันเหมือน

เป็นการเริ่มต้นเรื่องราวใหม่ๆ ในชีวิตของนาง

บนถนนหลังเหมมีคนเดินจ้อแจคล้ายคลืนที่ยังไม่กระทบฝั่ง ชูหวินไม่ได้เร่งฝีเท้าเดิน ใบหน้าของนางเรียกได้ว่าว่างดงามสดใสตั้งดอกตู้เจี๊ยน¹ มีเสน่ห์เรียบง่ายเหมือนโมลีฮวา² ท่วงท่าสง่าผ่าเผยเป็นธรรมชาติดูจเหลือ้นฮวา³ แม้จะสวมอาภรณ์เนื้อหยาบและมีสีหม่น ก็ไม่อาจอำพรางประกายที่โดดเด่นเหนือสามัญที่มีมาแต่กำเนิดได้ นางอาจจะไม่ได้ดังดงามจนลุ่มบ้านลุ่มเมือง ทว่าใครที่เห็นก็ล้วนประทับใจไว้ในใจจนยากจะลืมเลือน

แต่เพราะมีชีวิตที่ลำบาก ต้องดิ้นรนด้วยสองมือสองขาของตัวเอง เด็กสาวจึงไม่ได้อ่อนหวานและเรียบร้อยสมเป็นกุลสตรีอย่างสตรีชั้นสูงในเมืองหลวง นางเป็นคนคล่องแคล่วแข็งแรง มีพลังชีวิตสดใส โฝงผางจริงใจ ยึดถือการคบหาสหายด้วยวุฒิที่เป็นที่นิยมคือ 'ดีต่อกัน ย่อมมีน้ำใจตอบแทน ถ้าแม้ร้ายมาดั่งศัตรู ย่อมมีคู่ปรับสนองคืน'

คดีหาสน์สกุลจางตั้งอยู่ท้ายถนนหลังเหมอย่างเงียบสงบ อยู่ห่างจากบ้านเรือนอื่นๆ ของชาวบ้าน บ่าวรับใช้มาเปิดประตูใหญ่ให้ เมื่อเห็นว่าผู้ที่มาเยือนเป็นชูหวิน ก็พินอบพิเทาให้การต้อนรับประดุจแขกสำคัญคนหนึ่ง

ชูหวินเดินไปตามเส้นทางภายในกำแพงคดีหาสน์สกุลจางด้วยความคุ้นเคย ตรงดิ่งไปยังโรงครัวที่ตอนนี้บรรดาสาวใช้กำลังขยันขันแข็งช่วยกันจัดเตรียมวัตถุดิบเพื่อทำอาหารเข้าให้บรรดาเจ้านาย เด็กสาวยิ้มทักทายทุกคนในโรงครัว แล้วหยิบผ้ากันเปื้อนมาผูกที่เอว ล้างมือในน้ำสะอาด แล้ว

¹ ดอกกุหลาบพันปี

² ดอกมะลิ

³ ดอกบัว

ลงมือเตรียมทำอาหารเช้า

ซูหวินหยิบกระทะขึ้นมาตั้งไฟ เทน้ำมันลงไป รอให้เดือดก็ใส่กระทียมหั่น ผัดกับน้ำมันจนส่งกลิ่นหอมฉุยแล้วก็ใส่เนื้อหมูที่หั่นเป็นชิ้นยาวขนาดหนึ่งซุน⁴ ลงไป เกิดเสียงดังฉ่าเมื่อเนื้อปะทะน้ำมันร้อน นางใส่เครื่องปรุงตามใจชอบ ขณะที่อีกมือก็จับตะหลิวไม้พลิกอาหารในกระทะอย่างชำนาญ

หลังจากผัดเนื้อหมูจนสุก คลุกเคล้ากับเครื่องปรุงต่างๆ ให้เข้ากัน เมื่อกลิ่นหอมเตะจมูกย้วยน้ำลาย สุดท้ายก็ใส่แตงกวาหั่นเป็นชิ้น ผัดรวมกัน เพียงครู่ก็ตักขึ้นมาใส่จาน

อาหารจานแรกเป็นหมูราดน้ำปรุงเข้มข้นสีแดงอิฐที่มีรสเปรี้ยวอมหวาน เนื้อหมูนั้นกรอบนอกนุ่มใน กินกับข้าวร้อนๆ นายท่านจางชอบเป็นที่สุด บุรุษตัวโตก็ยกกาน้ำร้อนมาดื่มที่อิมห้องสักหน่อก่อนออกไปทำงาน นางอย่างแค้นแบ่งสุกอีกห้าแผ่นให้นายท่านห่อกินกับหมูราดน้ำปรุงลดความหวานและมันเลี่ยนจากเครื่องปรุง

แล้วทำใจก็ลุกเตื่อยสำหรับจางซูหยิน นางเตรียมของทั้งหมดสี่อย่าง เป็นลูกเตื่อย เม็ดบัว เก๋ากี้ และข้าวสวย อาหารเช้าสามนี้เพื่อบำรุงสุขภาพผู้อาวุโส ด้วยจางซูหยินนั้นมีร่างกายอ่อนแอเจ็บลมเย็นเป็นไข้ได้ง่าย ลูกเตื่อยมีสรรพคุณเป็นกลาง ทั้งยังช่วยบำรุงเลือดและสายตา

ในส่วนของคุณหนูสามจางฟางเหนียงนั้นแสนเรียบง่าย แค่อีกหมูสับใส่ไข่ลวกก็พอแล้ว

สำหรับอาหารเช้าที่ซูหวินทำถูกส่งไปยังเรือนใหญ่ มีเพียงของคุณหนูสามที่นางยกไปให้ถึงห้องนอน แล้วก็มีคนรอกินด้วยความหิว ท้องไส้กำลังปั่นป่วน ไบหน้างดงามจิ้มลิ้มเพร่อยยิ้มสดใสดีใจทันทีเมื่อได้เห็นโจ๊กถ้วยโปรดมาส่งถึงห้อง

⁴ หน่วยวัดระยะของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ซุน เทียบเท่ากับ 1 นิ้ว โดยประมาณ

“เสี้ยวหวิน ข้าคิดว่าเจ้าจะไม่มาเสียแล้ว” เหตุใดเขานี้จึงรู้สึกว่เวลาช่างยาวนาน จางฟางเหนียงนั่งลงที่เก้าอี้กลม ถ้วยไฉกก็ถูกวางลงตรงหน้าพอดี นางไม่รอช้าที่จะคว้าช้อนมาตักไฉกแล้วกินด้วยความหิวไปหลายคำ

เนื้อไฉกทำจากข้าวสาลีข้าวอบอิมนุ่มละมุนลิ้น มีความเหนียวเหนียวหนืดๆ ความเค็มจากเครื่องเคียงในถ้วยผสมกับความหอมมันของข้าวทำให้มีความลงตัว รสชาติอวลอยู่ในโพรงปาก ทำให้ประทับใจจนมีอาจลิ้มเลียน

ด้วยรสชาติที่พอดีไม่จัดจ้านเกินไปและไม่จัดเหมือนข้าวที่ต้มในน้ำเปล่า ยามที่ไฉกแต่ละคำเข้าสู่โพรงปาก ก็ได้เผยเอกลักษณ์เฉพาะตัวของซูหวินออกมา นางสามารถดึงความรู้สึกของคนกินได้ ให้ชวนนึกถึงอาหารในชนบทอันเรียบง่าย ยามที่กินแล้วรู้สึกว่ทำติดดิน จิตใจเป็นอิสระ และมีความสุขอย่างน่าประหลาด

“ข้าน้อยอยู่ตรงหน้าท่านแล้วเจ้าคะ” ซูหวินนั่งฟังตรงกันข้ามจางฟางเหนียง ทำที่ที่เต็มไปด้วยความนอบน้อมเปลี่ยนเป็นขี้อุ่นใจเหมือนเด็กน้อย ทำให้บรรยากาศพลันสดใสขึ้นมาในพริบตา

“เวลาเจ้าอิม ทำให้คนสบายใจได้ทันทีเลยรู้ตัวหรือไม่” จางฟางเหนียงมองรอยยิ้มของซูหวินแล้วชื่นชมด้วยความอิจฉา อตคิดไม่ได้ว่เหตุใดผู้อื่นอิมถึงนำมามองมากเพียงนี้ แล้วพลันนึกถึงเรื่องใหญ่ที่สำคัญ ที่แม้แต่ไฉกถ้วยนี้ก็มิอาจทำให้มีความสุขได้เหมือนที่ผ่านมา ความกังวลจึงฉายชัดในดวงตามากขึ้นเมื่อนางคิดถึงเรื่องนั้น...

“พูดเอาใจเช่นนี้ อยากให้ข้าน้อยรับใช้อันใดเจ้าคะ” ทุกครั้งที่คุณหนูสามจางฟางเหนียงกล่าวชมหนึ่งประโยค ต่อมาต้องมีเรื่องร้องขอให้ช่วยเหลือ ซูหวินดักทางอย่างรู้ทัน หัวใจไม่ได้พองโตกับคำชมนั้น

“เสี้ยวหวิน” จางฟางเหนียงก้มหน้าจุดจนแทบชิดหน้าอกแล้วถอนหายใจแรง มือนั้นจับข้อคนไฉกในถ้วยช้าๆ พลังหนึ่งเงียบ นางทำท่าเหมือนมีเรื่องกลุ้มใจอย่างหนักที่เอ่ยออกมาได้ลำบาก

นางเหลือบตามองซูหวิน แล้วเรียกเสียงแผ่วเบา เดี่ยวอัปากตั้งท่าจะพูด เดี่ยวนิ่งเงียบเหมือนไม้กล้ำพูด เป็นแบบนี้อยู่หลายรอบจนซูหวินเป็นฝ่ายทนไม่ไหว ต้องถามให้กระจ่าง

“เรื่องสำคัญอะไรที่ทำให้คุณหนูสามเป็นกังวล บอกข้าหน่อยได้เจ้าคะ”

สายตาที่จางฟางเหนียงมองมาหมายจะหาที่พึ่งนั้น ซูหวินก็เข้าใจแล้วว่านางต้องมีส่วนช่วย แต่จะเป็นเรื่องอะไรนั้นต้องฟังจากปากอีกฝ่าย

“บ้านข้าติดหนี้”

เมื่อมองสีหน้าทีรอกคอยคำบอกเล่าของซูหวิน ในที่สุดจางฟางเหนียงก็กล้ำพูดความกัลลัดกลุ้มที่ติดอยู่ในใจมาหลายวัน นางวางช้อน โจ๊กในถ้วยพร่องไปแค่ครึ่ง นางก็รู้สึกอึดเสียดแล้ว ทั้งที่ทุกวันนี้นางกินโจ๊กของซูหวินจนหมดเกลี้ยง

เหมือนได้ยินคนบอกว่าแมวบินได้ ซูหวินไม่ได้ส่ายหน้าทันที แอบครุ่นคิดในใจว่าเป็นไปได้หรือที่สกุลจางจะติดหนี้ ในยุคนี้ที่คนนิยมขนส่งสินค้า เดินทางทางน้ำโดยเรือ ทั้งยังเป็นผู้ผลิตเรือลำเอารายใหญ่ มีเงินทองไหลเข้ากระเป๋ามากมายจนไม่รู้ว่ชาตินี้จะใช้หมดได้อย่างไร

“ห้าแสนตำลึง” จางฟางเหนียงบอกยอดหนี้เสียงค่อย ไม่กล้ำสบตากับซูหวินด้วยความอับอาย

“สกุลจางมีอยู่ต่อเรือสำเภาได้เพราะยืมเงินจากสกุลฉินเมื่อหลายปีก่อน และตอนนี้คู่แข่งกำลังจะล้มเราได้ด้วยเงินทุนการผลิตที่มากกว่า และยังได้คนออกแบบเรือเปี่ยมพรสวรรค์มาผู้หนึ่ง จึงกลายเป็นเสียติดปีกในเวลา... ท่านพ่อไม่มีเงินจ่ายหนี้มหาศาล เพราะทั้งหมดที่เรามีตอนนี้แค่หนึ่งแสนตำลึงเท่านั้น ให้ขายสินทุกอย่างก็ไม่เพียงพอ”

ความจริงนี้บิดาเปิดเผยกับนางเพราะมีอีกอย่างที่สำคัญ จางฟางเหนียงเคร่งเครียดหนักจนสองคิ้วขมวดแน่น กลีบปากสั่น นางจวนเจียนจะร่ำให้ทว่าอดทนไว้

“ฉินหานหยาง” จางฟางเหนียงคร่ำหมอง กล้ากลืนฝืนทนเมื่อเอ่ย

ชื่อนี้ แต่ก็ยังคงเล่าต่อ “มารดาของเขาทวงสัญญาที่ท่านพ่อเคยให้ไว้ว่าจะยกบุตรสาวให้แต่งงาน และตอนนี้พี่สาวของข้าล้วนออกเรือนแล้ว เหลือเพียงข้า” ท่าทางของนางดูน่าสงสารเหมือนนกน้อยที่พลัดหลงจากฝูง ดวงตาคู้งามมีน้ำตาเอ่อคลอ

“ครั้งนั้นที่สกุลฉียอมยื่นเงินก้อนใหญ่ให้เพราะคำสัญญาของท่านจางไชหรือไม่ว่า ในวันนี้เห็นสกุลจางเริ่มพุงกิจการไม่ไหว จึงยื่นมือเข้าช่วยอีกครั้ง เพียงแต่ต้องดองเป็นเครื่องจืด คราวนี้จะได้แสดงความกตัญญูต่อบิดามารดาในฐานะบุตรสาว ท่านควรยินดีมีไชหรือ”

ซูหวินเชื่อมโยงเหตุการณ์อย่างเข้าใจแจ่มแจ้ง ไม่เห็นว่ามีส่วนไหนไม่ดี ยังลอบเลื่อมใสในความทุ่มเทจริงใจของสกุลฉีด้วยซ้ำ ที่ช่วยเหลือสกุลจางยามลำบากมาตลอด ครั้งนี้บุตรชายของฉีสูหยินคงถึงวัยออกเรือนแล้ว จึงหมายช่วยโดยผูกสัมพันธ์กันเสียเลย

ในเมืองหลวงแห่งนี้ กวาดตาไปทั่วแผ่นดิน หญิงสาวที่เพียบพร้อมต้องยกตำแหน่งนี้ให้จางฟางเหนียง นางงดงามทั้งร่างกายและจิตใจ เกิดในสกุลใหญ่ที่มั่งคั่งทั้งวาสนาและเงินทอง หากได้นางมาเป็นลูกสะใภ้ย่อมเป็นหน้าเป็นตา หนี้สินนั้นยกเป็นสินสมรสให้ฝ่ายเจ้าสาวได้ไม่น่าเสียดายนัก

ช่วยเหลือกันถึงเพียงนี้ ยังแทบจะซาบซึ่งขอบคุณไม่ทันด้วยซ้ำ เหตุใดจางฟางเหนียงมีท่าทีจะขาดใจตายให้ได้เล่า เมื่อรู้ว่าตนต้องแต่งงานกับฉีหนานหยาง

“ที่เจ้ากล่าวมาไม่มีอันใดผิด แต่เสียหวิน ข้าไม่อยากเป็นสะใภ้สกุลฉี ข้ามีชายในดวงใจแล้ว ทว่าท่านพ่อไม่ยินยอมให้ข้าได้สมหวังกับเขา ตอนนี้องค์สกุลฉีส่งฤกษ์แต่งงานมาแล้ว เจ้าต้องช่วยข้านะ”

เมื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ จางฟางเหนียงก็ขมก้นอารมณ์อัดอั้นไม่อยู่อีกแล้ว นางปล่อยโฮออกมา ร้องให้ต่อหน้าซูหวินเหมือนเด็กน้อยที่ยังไม่โต และยอมลดศักดิ์ศรีลงไปกอดขาซูหวินไว้แน่นพลาถออ่อนวอนทั้งหน้าตา

มีเพียงซูหวินที่ช่วยนางได้ และนางมั่นใจว่าซูหวินจะต้องช่วยนาง
“ฮือๆ ข้ามีคนรักแล้ว จะแต่งงานได้อย่างไร ข้าสัญญากับเขาไว้แล้ว
ถ้าชาตินี้เราไม่ได้แต่งงานกัน ข้าจะไปขอไปรพบเขาในปรโลก!”

จางฟางเหนียงเขย่าซาซูหวินแรงขึ้น น้ำตาไหลอาบแก้ม ความเสียใจ
และความผิดหวังถาโถมเข้ามามากขึ้น แต่คิดว่าต้องแต่งให้คนแปลกหน้า
นางก็เข้าไปหมดทั้งใจ ก่อนนงยหน้าพรอดมองซูหวินด้วยแววตาแข็งกร้าว
แฝงความเด็ดเดี่ยวยิ่ง แล้วเอ่ยความต้องการในส่วนลึกออกมา

“เจ้าก็หน้าตาตงงาม แม้ชาติสกุลเทียบข้าไม่ได้ แต่ก็มีคุณสมบัติ
มูมานะ จะแต่งงานเป็นเจ้าสาวแทนข้านั้นไม่ยาก”

“สกุลฉีต้องการตัวท่าน จะหลอกลวงผู้มีพระคุณต่อคนทั้งสกุลของ
ท่านได้อย่างไร ข้าเหนื่อยเป็นวัฏเป็นมาให้ท่านได้ แต่ไปแทนที่ท่านไม่ได้”

แม้ในคำพูดห้วนของจางฟางเหนียงนั้นจะเหน็บแนม ซูหวินก็ไม่ได้
ขุ่นเคือง ที่นางทำตามสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการไม่ได้ เพราะมันเป็นความผิดร้าย
แรง ที่อีกฝ่ายคัดค้านหัวชนฝาเป็นเพราะบุรุษผู้เดียวที่จางฟางเหนียงรัก
มันไม่ยุติธรรมต่อสกุลฉีที่ช่วยเหลืออย่างจริงใจ หากได้สะใภ้กำมะลอกลับไป
แทน

“เช่นนั้นก็รับศพข้าไปเถิด” จางฟางเหนียงผุดลุกขึ้น ยกมือขยำ
เส้นผมแล้วกรีดร้องเสียงแหลม ไม่เพียงเท่านั้น ยังปิดกวดข้าวของไปทั่ว
ห้อง อาละวาดอย่างคลุ้มคลั่งไร้สติจนสาวใช้วิ่งเข้ามาดู พยายามจะเข้าไป
ห้ามก็ถูกผลักจนกระเด็นออกมา

ซูหวินส่ายหน้าขณะมองอาการเอาแต่ใจของคุณหนูสามด้วยความ
สับสน พลังสั่งให้สาวใช้ไปตามนายท่านจางมา ส่วนตนก็เกลี้ยกล่อมด้วย
รอยยิ้มนุ่มละมุนและใช้น้ำเสียงอ่อนโยนลงหลายส่วน

“หากท่านกลายเป็นศพแล้ว นอกจากจะไม่ได้พบหน้าชายในดวงใจ
เช่นนั้นคงเป็นโอกาสให้เขาได้มองหาดสตรีนีใหม่ที่สีจิตใจเข้มแข็ง ต่อสู้เพื่อ
ครองรักกับเขา ไม่ใช่ตัวนึ่งทั้งกันไปเช่นท่าน...ต้องการแบบนี้หรือ”

ดูเหมือนนางจะขมขื่นมากกว่าเกลียดปลอม ชูหวินจับจุดอ่อนของจางฟางเหนียงได้แม่นยำ เมื่อกล่าวถึงการพลัดพรากไม่สมหวังก็แล้วไปเถิด แต่บอกว่าเขาจะรักหญิงอื่น ในใจย่อมเจ็บปวดจนมิอาจทนได้แน่นอน

“เอาเวลามาคิดหาทางออกที่ดีที่สุดทั้งสองฝ่ายไม่ดีกว่าหรือ แม้ข้าน้อยจะไม่ใช่แทนที่ท่าน ก็ไม่ได้หมายความว่า จะทอดทิ้งให้คุณหนูสามรับมือเพียงลำพัง ชีวิตยังไม่จนตรอกจนต้องคิดฆ่าตัวตายเสียตอนนี้”

จางฟางเหนียงผงะค้ำง มือที่กำลังปิดปากผลไม้วุ่นแน่นสิ้นเทา นางไล่ติดตามทุกถ้อยคำที่ชูหวินกล่าวก็เห็นว่าเป็นความจริงที่เตือนใจได้ดี

“เสี้ยวหวิน” ในที่สุดก็พ่ายแพ้อย่างหมดรูป จางฟางเหนียงโยนมีดทิ้งไปไกล แล้วหันไปโถมตัวกอดชูหวินแทน น้ำตาไหลลงมาประดุจไข่มุกเม็ดเล็กที่สายขาด ส่งเสียงสะอื้นร่ำวราน นางรู้ตัวแล้วว่าเกือบจะทำเรื่องลึนคิดลงไป

“ต้องช่วยข้านะ...ข้าเป็นผู้มีพระคุณของเจ้า”

ท้ายประโยคนั้นแน่นย้ำชัดเจนว่าชูหวินต้องตอบแทนบุญคุณที่ติดค้าง นางเพียงผงกศีรษะ

หลังจากนั้นนายท่านจางก็เข้ามาเห็นสภาพอันน่าเวทนาของบุตรสาวที่ผมฝ้ากระเซอะกระเซิง น้ำตาเปื้อนเต็มสองแก้ม เขารู้สึกแค้นใจว่าจางฟางเหนียงไม่เต็มใจแต่งงาน หากมีทางเลือกอื่นที่ดี เขาย่อมอยากให้บุตรสาวสมปรารถนา ความหวังจึงไปตกอยู่ที่ชูหวินให้ช่วยนางคิดหาหนทาง

ชูหวินเก็บซ่อนความลำบากใจ ดูอย่างไรท่าทีของนายท่านจางก็ไม่ต้องการบุตรเขยจากสกุลฉี ผนวกกับบุตรสาวก็คัดค้านพอดี จะมีทางไหนที่ดีไปกว่าหาตัวแทนอีกเล่า

“ดูอย่างไรก็ไม่ต่างจากข้าวสุนัข้างถนน กล้าดีนักนะถึงเอามาให้ข้า!”
เพลิง!

เสียงถ้อยซามถูกกวาดหล่นจากโต๊ะ โชคดีที่เครื่องใช้ในครัวเรือน

ล้วนเป็นไม้ จึงมีแตกจนต้องเก็บกวาดให้บาดมือ เหมยหวางยืนก้มหน้าดูตัวสั้นด้วยความหวาดกลัว นางไม่กล้ากระดิกตัวแม้แต่น้อย ได้แต่ยืนรับคำตำหนิที่เสียวซิงพ่นใส่ไม่ยั้ง

“ซุหวินไปไหน! ไปตามซุหวินมาเดี๋ยวนี้ กับข้าวที่เจ้าทำมันแยะ ลูที่ซุหวินทำก็ไม่ได้ เลี้ยงเจ้านี่เสียวซุหวินจริงๆ”

เสียวซิงหยิกแขนเหมยหวางโดยใช้ปลายเล็บจิก ใบหน้าแดงตามเติมไปด้วยความอ้ำหิตและไร้ซึ่งความเมตตา ประกายโกรธเกรี้ยวของนางทำให้เหมยหวางน้ำตาคลอแบริ้และเบะปากอยากจจะร้องไห้

“เจ้าทำอะไรนะ!” ซุหวินที่เข้ามาเห็นภาพเหมยหวางถูกรังแกพอดี รีบวิ่งเข้ามาปิดมือเสียวซิงที่หยิกแขนเหมยหวางออก

ร่างออรชรที่ดูห้าวหาญยืนบังน้องสาวไว้ นางยึดตัวตรง ทำท่าทางนำยำเกรงยากจะข่มเหงกันได้ง่ายๆ เสียวซิงจึงไม่กล้าบุ่มบ่ามลงมือเหมือนที่ระบายนารมณกับเหมยหวางบ่อยๆ เพราะเหมยหวางนั้นเป็นคนอ่อนแอซึ้งลาดที่สุด

“กับข้าวที่นางทำมันต่างจากข้าวสุ่นข้างถนน ข้าลงโทษแค่นี้ไม่ตายหรอก” เสียวซิงยืนกอดอก เป็นอนหน้าไปทางอื่น ทำเป็นรังเกียจจนไม่ยอมมองหน้าซุหวิน ปากนั้นก็ยังคงกล่าวโทษความผิดของเหมยหวาง

“บ้านเราไม่ได้ร่ำรวย ข้าวที่ซื้อมาก็มีราคา ทั้งซ้างไม่เห็นคุณค่าเช่นนี้มือต่อไปก็กินน้ำข้าวต้มเถอะ ทำตัวไร้ประโยชน์ทุกวัน แม้แต่ข้าวสุ่นซิงก็มีสมควรจะได้กิน!”

ซุหวินเอ่ยเสียงเรียบด้วยความเย็นชาประโยคเดียว เสียวซิงก็สิ้นสะท้านไปทั้งใจแล้ว

เสียวซิงไม่รู้ว่าจะควรแสดงอารมณ์ไหนดี ทั้งโกรธจนอยากจะเดินเร่าๆ แล้วซึ้งหน้าตาอีกฝ่าย ทั้งยังรู้สึกต่ำเตี้ยเรี่ยดินจนหาคุณค่าในชีวิตไม่เจอขึ้นมาชั่วขณะ ตอนที่อยู่หอโคมเขียว นางยังมีความภาคภูมิใจอันสูงส่งกว่านี้เป็นร้อยพันเท่า เพราะเบื้องล่างยังมีบุรุษมากมายที่ต้องการ

ตัวนางจนยอมจ่ายเงินเพื่อพบหน้าและค้างคืน

คิดผิดโดยแท้ที่ยอมมาแต่งงานกับบิดาของนางเด็กปากร้ายคนนี้ แล้วชีวิตต้องมาล้าปากอดมื้อกินมื้อเช่นนี้ น่าเวทนานักเสียวซิงเอ๋ย

“จะ...เจ้า...เจ้า” ปลายนิ้วที่ชี้หน้าชูหวินสั่น เสียวซิงอยากจะทำกลับแรงๆ แต่ในหัวกลับว่างเปล่าไม่มีถ้อยคำเด็ดๆ มาตอบโต้เลยสักประโยคเดียว ปากก็แข็งซาเอ๋ยได้เพียงคำเดียว ดวงตากลิ่งกลอกซ้ายขวา เค้นสมองแทบตายก็พบว่าไม่มีแต่ฟองอากาศเต็มไปหมด น่าเจ็บใจจนไบเหน็บร้อนผ่าว

“นั่งกินนอนกินสั่นหลังยาวยิ่งกว่าถนหลง สมองเสื่อมสภาพคิดอะไรไม่เป็น ชักแนะนำให้เจ้าออกไปทำงานเสียบ้าง เมื่อคราวหน้าจะมีคำพูดมาตอบโต้ข้าได้สักประโยค”

ดูจากอาการที่สมองมีตะไคร่น้ำขึ้นเกาะเต็มของเสียวซิงแล้ว น่าจะเป็นผลมาจากการทำตัวไร้ประโยชน์อยู่กับบ้านมากเกินไป ชูหวินแนะนำด้วยความหวังดีจากกันบึ้งหัวใจ และมีอาจจะมีโอกาสพบมากไปกว่านี้ได้ อีก ก่อนจะกลับเข้าห้องไปนอนพักผ่อน นางหลุบตามองเศษข้าวปลาอาหารที่เลอะเกลื่อนพื้นด้วยความเสียดาย

“หากไม่อย่างท้อร่องจนถึงเช้า เจ้าคงต้องพิจารณาเก็บขึ้นมากิน แก่หิวจะดีกว่านะ”

มุ้มปากยกยิ้มบาง ชูหวินจูงมือเหมยหวางออกจากห้องของเสียวซิงไปอย่างสบายอกสบายใจ ทั้งให้เสียวซิงยืนกระต๊อบเท้าด้วยความเคืองแค้นอยู่คนเดียว

โศกคดีจริงๆ ที่บิดาไม่อยู่ มิเช่นนั้นนางคงไม่มีโอกาสได้โต้เถียงแบบนี้แน่

บิดาหลงสตรีคนนี้หัวปักหัวปำ ประเคนให้ทุกอย่าง แม้ฐานะทางบ้านจะลำบากก็ตาม บิดาดีกว่าสตรีผู้นี้เพียงหน่อยเดียวที่ยังอุตสาหะออกไปทำงานไกลๆ หาเงินทองมาให้ภรรยาที่รักความสุขสบายใช้ จึงเป็นเหตุให้เดือนหนึ่งกลับบ้านมาสักครั้ง นางกับเหมยหวางจึงต้องทนอยู่กับสตรีเจ้าอารมณ์

อย่างเลี้ยวชิงจนสะอิดสะเอียนเต็มที

“ข้าจะบอกพ่อของเจ้า เตรียมจับตัวได้เลย นางเด็กสาวแล้ว!” นาง ชมชู่วางก้ามใหญ่โตเสร็จ ก็มีวายุกริตร้องเสียงแหลมให้คนอื่นแอบแก้วหู เพราะไม่ได้ตั้งใจ และยังต้องทวนหัวไปจนถึงเช้าอีก

อี! ถ้าเขาอยู่ต้องช่วยนางตบลังสอนนางเด็กปากคอเราะรายอย่าง แน่نون ผากไว้ก่อนเถอะ!

ชูหวินช่วยทายาที่แผลฟกซ้ำให้เหมยหวางเงียบๆ ก่อนจะเข้านอน โดยไม่พูดอะไรอีก ดวงตางเปิดค้างทั้งคืน ครุ่นคิดมาทั้งวันแล้วต้องกลับมาพบเจอชีวิตอันน่าเบื่อซ้ำๆ นางก็อดคิดถึงการแต่งงานของจางฟางเหนียง ไม่ได้ หรือนางควรพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสทองของตัวเอง...

ยามนี้ให้กวาดตามองไปทั้งเมืองหลวง สกุลคหบดีที่โดดเด่นเป็นที่หนึ่งคงจะเป็นของใครไปไม่ได้ ถ้าไม่ใช่สกุลฉี

สกุลฉี...เพียงเอ่ยชื่อนี้ก็ต้องให้ความเกรงใจถึงแปดส่วน เพราะมีอิทธิพลทั้งในที่แจ้งและที่ลับอย่างมาก เนื่องจากเป็นสกุลใหญ่ที่มีเชื้อพระวงศ์หนุนหลัง ต้องขึ้นชมบรรพบุรุษที่ได้บุกเบิกการค้าเพื่อให้รุ่นลูกหลานได้สืบทอด มีชีวิตบนกองเงินกองทองสุขสบายมากบารมี จนคนต้องมาก้มศีรษะและให้ความยำเกรงด้วยคำว่า ‘เงินสร้างอำนาจ’

ทายาทแต่ละรุ่นจึงมีความมุ่งมั่นในการขยายกิจการให้ยิ่งใหญ่ คำขายเจริญรุ่งเรือง ก่อสร้างปรการหนาแน่นให้สกุลแข็งแกร่งยากจะโค่นล้มมาถึงสี่รุ่น และผู้นำรุ่นที่สี่ก็คือฉีหนานหยาง

ฉีหนานหยาง ชายหนุ่มผู้มีชื่อเสียงในแวดวงการค้า มองการณ์ไกล ละเอียดรอบคอบ เป็นคนเดียวที่กล้าบุกเบิกตลาดมืด ทำการค้าผิดกฎหมายหลายอย่าง เพื่อให้ตัวเขามั่งคั่งขึ้นยิ่งกว่าทายาทสามรุ่นที่ผ่านมา เขากล้าได้กล้าเสีย บ้าระห่ำ และห้าวหาญ ทำให้ผู้ที่เป็นคู่แข่งทั้งอิจฉาและเลื่อมใส

นอกจากนี้ ผู้ที่คิดจะมาร่วมทำการค้ากับเขาต้องมีไหวพริบเป็นที่หนึ่งฉลาดเป็นที่สอง ไม่ว่าฐานะหรือประวัติจะดีเลวร้ายเช่นไร ขอแค่พรสวรรค์เข้าตา ความคิดแตกฉานลึกซึ้ง เขาก็ยินดีให้ร่วมงานด้วยอย่างแน่นอน

ฉันทานหยางมีสายตาแหลมคม มองคนทะลุปรุโปร่ง และเจ้าเล่ห์ช่างวางแผน คนในมือของเขาล้วนมีพรสวรรค์ที่หาตัวจับได้ยาก ไม่ต้องพูดถึงว่าเหตุใดการค้าในตลาดมืดที่ผิดกฎหมายของเขาจึงไปได้ดี

รวมถึงขุนนางชั้นสูงและระดับชั้นผู้น้อยล้วนซื้อได้ด้วยเงิน หากคิดจะตกลงหลังเขา ก็จงอย่าลืมนำความลับที่เปิดเผยไม่ได้อยู่ในกำมือเขามากเท่าไร

ในเมื่อเขาเป็นผู้ทรงอิทธิพลครอบคลุมทั้งในและนอกเช่นนี้ มิตรและศัตรูก็มีมากพอกัน อันตรายรอบด้านรอตั้งทั้งยามพลั้งพลาด หากเขาไม่แข็งแรงจริง คงยากจะมีชีวิตอยู่มาได้จนบัดนี้

“ท่านประมุขนี้ไม่จำเป็นต้องมาด้วยตัวเองเลยนะขอรับ เวลาของท่านมีค่ามากกว่าหมื่นตำลึง อีกอย่าง... ในเวลานี้อูฮูฮวาก็ไม่ค่อยสบาย นางน่าจะสำคัญยิ่งกว่า”

เซียโหวเอ่ยถามด้วยท่าทีเคารพนอบน้อมต่อบุรุษร่างสูงที่เดินอยู่ด้านหน้าอย่างยั้ง คิ้วเข้มขมวดมุ่น ไม่เข้าใจในการกระทำของประมุขฉี

ในคฤหาสน์สกุลฉี พวกเขาว่าไพร่ต่างรู้ดีว่าหญิงสาวคนสำคัญสำหรับประมุขฉีคือ...ฮวาซิวซู่ อนุภรรยาสุดที่รัก นางป่วยอดๆ แอดๆ ยิ่งได้รู้ว่าประมุขฉีรักษาคำพูดที่ให้ไว้แก่มารดา ส่งจดหมายไปทวงคำสัญญาจากสกุลจาง ด้วยการแต่งงานดองเครีอูญาติ นางที่ไม่เห็นด้วยก็ยิ่งตรอมตรม

“ซู่เอ๋อร์เป็นคนสำคัญของข้า แต่นางควรจะเข้าใจว่าการค้าใหญ่ ข้าไม่เคยวางใจให้ผู้อื่นทำแทน” การเป็นสตรีของเขาต้องเข้าใจกฎเหล็กข้อนี้ดี และนางยังต้องเรียนรู้ที่จะปรับตัวอีกมาก

ชายหนุ่มกล่าวถ้อยคำได้น่าฟัง จบทุกความสงสัยที่ผู้อื่นหวังสาว ความถามต่อให้ยืดยาว เขาเดินยึดหลังตรงอย่างสง่างาม อารมณ์แปรใหม่

ลีสว่างบนร่างขับเน้นเรือนกายสูงให้หน้าเกรงขาม ใบหน้าหล่อเหลาคมคายน
ไม่แสดงอารมณ์ มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยคล้ายกำลังยิ้มบางๆ รอบกายแผ่
กลิ่นอายเยือกเย็นทรงอำนาจของผู้เป็นประมุข

“ขอรับ” เซียวไ้วยิ้มแห้ง เขาเป็นคนสนิทที่ไม่ฉลาดแต่มีไหวพริบดี
ทั้งชื่อตรงจนดูเหมือนเจ้าที่มหน้าโง่ผู้หนึ่ง แต่กลายเป็นคนที่ฉันทานหยาง
ไว้วางใจให้อยู่ข้างกายมากที่สุด

สองนายบ่าวสนทนาเพียงไม่กี่คำก็เดินมาหยุดอยู่หน้าประตูไม้ใหญ่
ตระหง่าน เห็นोकานประตูติดป้ายไม้สลักอักษรอ่อนช้อยต้อนรับแขกผู้มา
เยือนว่า ‘สู่สกุลจาง’

เสียงหว่งตรงประตูดังก้องคล้ายเสียงคำรามของสิงโตก่อนจะถูกเปิด
ออก พ่อบ้านวัยกลางคนดูภูมิฐานเปี่ยมความสามารถในการต้อนรับออก
มาเป็นหน้าเป็นตาในด่านแรก ร่างที่ค่อนข้างท้วมทว่าสวมเสื้อผ้าสุภาพเดิน
เข้ามาค้อมกายคำนับด้วยความนอบน้อม ผมสีดอกเลาที่แซมเส้นผมสีดำ
ประปรายนั้นบอกถึงชีวิตที่โชกโชกมาหลายสิบปี

เขาก้มหน้า สายตามองพื้นด้วยความล่ำรวมกิริยา ไม่อาจหาญเงย
หน้าขึ้นสบตากับประมุขฉิวผู้มีใบหน้าหล่อเหลาและรอยยิ้มสุภาพ แต่สายตา
คมเขือดเดือนผู้คน

หลายสิบปีที่ดำรงตำแหน่งพ่อบ้าน ดวงตาคู่นี้มองปราดเดียวก็รู้ว่า
ควรปฏิบัติตนต่อคนผู้นั้นอย่างไรให้เหมาะสม กงซุนจึงมีต่างจากม้าแก้วรู้จัก
ทางเป็นอย่างดี⁵

“ยินดีต้อนรับท่านประมุขฉิว นายท่านจางรออยู่ขอรับ”

ความพึงพอใจวาบผ่านหน้าตาลุ่มลึก ฉันทานหยางพยักหน้ารับรั
ก่อนจะก้าวข้ามธรณีประตู เดินอยู่ข้างพ่อบ้านกงซุนด้วยฝีเท้าไม่เร่งรีบ
พลางกวาดตาสำรวจอาณาเขตหลังกำแพงใหญ่ว่าซุกซ่อนความงามแบบใด

⁵ เป็นสำนวนจีน ใช้เปรียบเปรยถึงคนที่มีประสบการณ์

ไว้

แค่มองปราดเดียว ทูกรายละเอียดของพื้นที่ในคฤหาสน์สกุลจางก็ไม่อาจนับว่ากว้างขวางเท่าคฤหาสน์สกุลฉี ข้าวของเครื่องเรือนหรือแม้แต่สวนเล็กๆ ก็ยังไร้ความประณีต เรียบง่ายตาขยิบที่มองหาได้ทั่วไป

ตัวเรือนที่มองเห็นได้จากตำแหน่งที่เขาเดินอยู่ มีแต่ความเรียบง่ายที่รู้เลยว่าผู้สร้างมัจฉัยศรัทธามากเพียงใด ดูอย่างไรก็มีอาจคิดได้ว่าเป็นบ้านของเจ้าของกิจการผลิตเรือสำเภารายใหญ่ของเมืองหลวงที่กอบโกยเงินทองจนมั่งคั่ง

ยิ่งเดินลึกเข้าไปก็ยิ่งพบแต่ความว่างเปล่าที่ไม่มีการประดับตกแต่ง มีเพียงหญ้าที่สูงเทียมเขาซึ่งสร้างความขยิบตาให้เจ้าของคฤหาสน์ หรืออื่นจะเป็นการสื่อถึงความไม่ยินดีต้อนรับเขาซึ่งเป็นแขกคนสำคัญ ถึงได้ปล่อยให้วัชพืชเหล่านี้ท่วมแทงสายตาเขา

อารมณ์สุนทรีย์มีอาจหาได้จากสกุลจางจริงๆ

ผ่านเส้นทางรกร้างไร้การดูแลเข้ามาในตัวเรือนใหญ่ที่มองอย่างไรก็ต้องดูแคลนอีกหลายประโยคในใจ เขาเกิดมาในสกุลที่มั่งคั่งยิ่งกว่า ทุกอย่างรอบตัวล้วนเป็นสิ่งหรูหรางดงาม มาตรฐานสูงกว่าพวกเชื้อพระวงศ์เสียอีก หมกกลิ่นฝุ่นทนมหาเหยียบถึงด้านในสุด นับว่าล้นขีดจำกัดที่เขาเคยมี

ฉีหนานหยางเป็นดั่งน้ำนิ่ง ริมฝีปากยกยิ้มสุภาพ เขามาถึงห้องโถงใหญ่ที่เต็มไปด้วยคนสำคัญนั่งอยู่ แต่กลับแผ่อิทธิพลไปเสียบาง นายท่านจางผู้เป็นประมุขของบ้านรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ตำแหน่งประธาน ค้อมกายก้มศีรษะให้ชายหนุ่มเล็กน้อย รอยยิ้มเจิดจ้าแสดงมิตรภาพได้ดีกว่าจางสูหยินที่พยายามชิงหน้าให้ยิ้มแยมเพียงใด ก็ยังดูแข็งทื่อเหมือนหุ่นไม้ คนมีตายุ่อมดูออกถึงอาการฝืนใจ

“ไม่ต้องมากพิธี” ฉีหนานหยางยกมือขึ้น เอย่ด้วยน้ำเสียงสบายๆ เป็นกันเอง แต่แฝงไว้ซึ่งอำนาจกดขี่ เขาเดินเข้าไปหมายตาตำแหน่งที่นั่งประธาน ซึ่งเสียวโหว่บ่าวรับใช้คนสนิท ต่อให้เวลาปกติจะคิดเรื่องซ้ำเหมือน

แต่ ก็ยังรู้สึกัญญาณหน้าที่ดี เขาพุ่งไปก่อนหนึ่งก้าว หยิบผ้าเช็ดหน้าสะอาด ผืนหนึ่งปูบนเก้าอี้เพื่อให้เจ้านายนั่งลงได้อย่างสบายใจ

รอยยิ้มบนใบหน้าของจางหลวนคุนแข็งค้าง เขามองฉีหนานหยาง หย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตำแหน่งประธานซึ่งควรเป็นของเขาด้วยท่าทางสง่าผ่าเผย ความโอหังเย่อหยิ่งไม่ได้หลุดมาจากร่างสูงใหญ่นั้นแม้แต่ชนิดเดียว เขานั่งตรงนั้นเสมือนเป็นตำแหน่งของตัวเอง ขณะที่จางหลวนคุนเป็นแขกมาเยือน

จางหลวนคุนหูแดงก่ำด้วยความอับอาย แม้จะยังคงความสุขุมของผู้นำ หลังเหยียดตรง แต่หาเมื่อไรก็ไม่เจ้าตัวก็แอบมองสำรวจสีหน้าสุหทัยของตนและสาวใช้ด้วยหวังว่าจะเสียภาพลักษณ์ ก่อนจะกระแอมแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่ใกล้ภรรยาแทน

จางสุหทัยนั้นสะดุ้งเล็กน้อย ในใจจำให้สังสารสามิ นางต้องพยายามชิงหน้าตั้งยิ้มแข็งต่อไป และทำเป็นไม่เห็นความอับอายที่สามิได้รับ ทว่าสาวใช้สองคนกลับเปิดเผยความรู้สึกตกใจอย่างโจ่งแจ้ง ในใจจับนอนความน่าเกรงขามของนายท่านจางลงเมื่ออยู่ใกล้รัศมีของประมุขจี

ฉีหนานหยางไม่ได้รู้สึกว่ามันกระทำพยายามหน้าจางหลวนคุนเกินไป คนพวกนี้ได้รับความช่วยเหลือจากสกุลฉีจนได้เป็นเศรษฐีร่ำรวย ทรัพย์สินสมบัติที่กองเกองเป็นสิ่งที่ใคร่หนึ่งมิใช่ของสกุลฉีหรือ

เพราะเขาได้รับการต้อนรับไม่ดีพอ จึงอยากทำให้ตนอารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง การได้นั่งตำแหน่งประธานภายในห้องโถงนับว่าเป็นการให้เกียรติอย่างที่สุด เขาย่อมไม่ถือสาการต้อนรับก่อนหน้านี้

“ฉีสุหทัยร่างกายอ่อนแอ มีอาการเจ็บปวดเรื่องลินสอดได้ แต่เข้าไปในฐานะประมุขสกุลฉีออกหน้าเองย่อมไม่เสียเกียรติสกุลจาง” ฉีหนานหยางเลิกคิ้วขมึ้ม ใบหน้าประดับรอยยิ้ม ดวงตาคมเป็นประกาย ถึงเขาไม่บอกสาเหตุที่มารตามาไม่ได้ก็ไม่ใคร่อยากจู้ แต่ด้วยมารยาทย่อมต้องชี้แจงให้ชัด

“ถูกข่มขืนคลั่งก็ส่งมาถึงมือพวกท่านแล้ว อีกสิบวันก็จะได้ต้องเป็น
เครื่องญาติ ข้าจะไม่เอ่ยถึงหนี้สินที่ติดค้าง สินสมรสที่เรียกมาทางเราก็จัดหา
อย่างเหมาะสม แต่ที่สำคัญ...”

เขี่ยไต่ว่ายื่นกระดาษที่ร่างสัญญาสองฉบับให้จางหลวนคุณได้อ่านผล
ประโยชน์ส่วนแบ่งทางการค้าที่ชัดเจนและแจ่มแจ้งเป็นข้อๆ

จางหลวนคุณไล่สายตาอ่านอย่างรวดเร็วไม่ให้เกิดไปสักตัวอักษร ยิ่ง
อ่านสีหน้าก็ยิ่งดำคล้ำดูจกัันหม้อ มือที่ถือหนังสือสัญญาเริ่มสั่น เรียกรอย
ยิ้มจากฉินหนานหยางให้สว่างไสวยิ่งกว่าแสงจากโคมไฟ

“นี่ไม่เป็นการเอาไรต์เอาเปรียบกันเกินไปหน่อยหรือประมุขฉิน อย่างไรก็ตาม
พวกเราก็จะเกี่ยวต้องเป็นญาติกันแล้ว”

สิบส่วนของรายได้จากการขายเรือสำเภาแบ่งให้สกุลฉินเจ็ดส่วน อีก
สามส่วนตกเป็นของสกุลจาง เห็นเขามีหัวไ่ว้แบกเส้นผมหรือไร ให้ทำการค้า
ที่ถูกผู้อื่นขูดมือเปิบ ฉกฉวยกำไรไปถึงเจ็ดส่วน นี่มีเท่ากับถูกดึงอำนาจจาก
กิจการนี้ไปอย่างโหดเหี้ยมหรือกหรือ จางหลวนคุณพยายามควบคุมอารมณ์
ต่อรองด้วยรอยยิ้มที่เหยียดหยันขึ้นทุกที

ฉินหนานหยางสายหน้าซำๆ มุมปากยิ่งกตลิก เขาไม่เห็นด้วยกับความ
คิดเช่นนี้ของว่าที่พ่อตาเลย วาจาส่อถึงจิตใจที่คับแคบ

“หากข้าจะบอกว่าค่าตัวบุตรสาวท่านเทียบมิได้กับหนี้สินนับแสน
ตำลึงเล่า คงจะหักหาญน้ำใจกันเกินไปจริงหรือไม่”

“จะ...” จางหลวนคุณกัดฟันกรอด จะมีบิดาคอนไไหนทนฟังการดูหมิ่น
บุตรสาวของตนเช่นนี้ได้

“สกุลฉินยกหนี้ให้เป็นสินสมรสก็จริง แต่ท่านก็ควรให้ทำไรสกุลฉินบ้าง
เมื่อข้ามีส่วนร่วมในกิจการของท่าน ย่อมช่วยบริหารอย่างเต็มความสามารถ
เพื่อพัฒนาความรุ่งโรจน์สู่อันดับหนึ่งในแผ่นดิน ไม่คิดว่าเป็นข้อเสนอที่มาก
ผลประโยชน์หรือ?”

สุดท้ายแล้วฉินหนานหยางก็คิดใช้การแต่งงานมาชุบผลกำไรจาก

กิจการของสกุลจาง ปั่นหน้าหนาใช้คำว่าเครือญาติมาอ้าง เช่นนี้จะต่างอะไรจากการเข้ามาเก็บดอกเบียหนี้สิน

อี กล้าพูดว่าควรให้กำไร แล้วบุตรสาวของจางหลวนคนที่ต้องแต่งเข้าสกุลฉินนับเป็นอะไร เห็นได้ชัดว่านางไม่ได้มีค่ามากพอสำหรับฉินหนานหยาง เป็นเพียงแค่สะพานที่ให้เราข้ามไปสู่ความสำเร็จแห่งใหม่เท่านั้น

จางหลวนคนมองไม่เห็นหนทางที่จะถอนตัวจากสถานการณ์ก๊อกลืนไม่เข้าคายไม่ออกในตอนนี้อย่างไรแน่ชัดว่ามีแต่ต้องตอบรับตามเงื่อนไขอย่างไม่มีสิทธิ์โต้แย้งในฐานะลูกหนี้ ฉินหนานหยางมิได้มาเพื่อปลดหนี้สกุลจาง แต่มาเพื่อเรียกเก็บทุกเม็ดเงินที่ติดค้างคืนต่างหาก

“ต้องขอภัยที่เสี่ยวหวินมาช้าเจ้าค่ะ”

เสียงไล่กังวานดังแทรกขึ้นมาผ่อนคลายบรรยากาศที่ตึงเครียดให้ลดลงชั่วขณะ คนทั้งห้องโถงใหญ่ต่างหันไปมองยังต้นเสียงเป็นตาเดียว เป็นชูหวินที่สวมเสื้อผ้าของคุณหนูสามกำลังส่งยิ้มบางซึ่งดูเปิดเผยจริงใจ แม้ไม่แซมซ้อยอ่อนหวาน แต่อากัปกริยาก็ดุเดือดเป็นธรรมชาติสบายตา

ชูหวินยอบกายคำนับจางหลวนคนกับจางฮูหยิน แล้วจึงคำนับฉินหนานหยางเป็นคนสุดท้ายด้วยรอยยิ้มสุภาพ นางส่งสายตาให้สาวใช้ส่งถ้วยน้ำชาให้คนทั้งสาม ก่อนอธิบายถึงความล่าช้าของตนด้วยความรำเริง

“เสี่ยวหวินทราบว่ามันนี่ต้องเจรจากันหลายเรื่องยอมอ่อนล้า จึงเข้าครัวชงน้ำชาพุทราแดงมาให้เจ้าค่ะ จะช่วยให้ดวงตาแจ่มใส ดับกระหาย และเพิ่มความสดชื่นเหมาะกับช่วงเวลานี้มากเลยนะเจ้าค่ะ”

ฉินหนานหยางกวาดตามองชูหวินตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าด้วยสายตาพิจารณาอย่างโจ่งแจ้ง คำถามฉายชัดบนใบหน้าของเขานางมีความเกี่ยวข้องกับอันใดที่ต้องเข้ามาอยู่ในห้องโถง ทว่าดูจากท่วงท่าที่ผัดผ่อนและความสนิทสนมกับผู้อาวุโสสกุลจางทั้งสองแล้ว นางคงจะมีสาวใช้เป็นแน่

ชายหนุ่มไม่ได้รับถ้วยน้ำชาจากสาวใช้ เพียงปรายตามองแวบเดียวและแผ่ไอน์เย็นเยียบ ก็ทำให้สองมือของสาวใช้สั่นจนน้ำชาในถ้วยกระฉอก

เล็กน้อย นางถอยเท้าออกห่าง รู้ว่าควรวางตัวอย่างไรเมื่อถูกปฏิเสธ

“ประมุขฉี นี่คือจางหวิ่น บุตรสาวคนที่สี่ของข้าที่เกิดจากภรรยารอง”
จางหลวนคุณกระแอมก่อนจะลุกขึ้นแนะนำตัวซูหวิ่นให้ฉีหนานหยางได้รู้จัก
อย่างเป็นทางการด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนลงสามส่วน อีกหกส่วนก็เผยความ
เคร่งครัดผิดต่างจากบิดาที่เข้มงวดและหวงบุตรสาวคนนี้เป็นพิเศษ

ซูหวิ่นยอบกายคารวะฉีหนานหยางอีกครั้ง รอยยิ้มยังคงสดใส ดู
เหมือนนางยินดีจะสร้างความสนิทสนมจากการพบเจอพูดคุยให้มากขึ้น

“บุตรสาวของท่านมีสามคนที่เกิดจากจางซูหวิ่น ไม่เคยได้ยินใคร
กล่าวถึงบุตรสาวที่เกิดจากภรรยารอง”

ดวงตาคมกริบที่มองใจคนได้ทะลุปรุโปร่งของฉีหนานหยางนั้นแฝง
มองจางหลวนคุณ ค้นหาพิรุณเมื่อถูกสายตาของเขาจ้องมอง และยังขำเลียง
ไปทางซูหวิ่นที่ยิ้มน้อยๆ อย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว ทำราวกับมองสถานการณ์ที่
ถูกกอดตันอยู่ไม่ออก แวดูแคลนจึงปรากฏในดวงตาสีดำลึกลับของเขาจางๆ

คิดจะเล่นเล่นให้แสดงเหลี่ยมกับเขา ดูเหมือนจางหลวนคุณผู้นี้มีหัวไว้
ให้ผมงอกเท่านั้น จากที่ฉีหนานหยางได้รับข้อมูลมา ทูกรายละเอียดใน
หนังสือไม่มีการกล่าวถึงจางหวิ่น บุตรสาวคนที่สี่ซึ่งเกิดจากภรรยารอง และ
ที่ผ่านมามากหลายปี จางหลวนคุณก็มีเพียงจางซูหวิ่นเป็นภรรยาเอก

จู่ๆ มีบุตรสาวโผล่มาคนหนึ่ง ไม่คิดว่านี่เป็นการแสดงงิ้วที่ตลกมาก
ไปหน่อยหรือ

“บุตรสาวของท่านที่ควรมาทำความรู้จักกับข้า จะต้องเป็นคุณหนูสาม
จางฟางเหนียงที่ยังมิได้ออกเรือน” ชายหนุ่มประกาศชัดในประโยคนี้ว่าเขา
ไม่ได้สงสัย แต่ไม่เชื่อในตัวตนของบุตรสาวคนที่สี่ของจางหลวนคุณต่างหาก

“ท่านประมุขฉีกลางแครงใจในฐานะของข้าหน่อยนั้นไม่ผิดเจ้าคะ”
ซูหวิ่นลอบสังเกตจางซูหวิ่นที่ตื่นตระหนกจนยิ้มไม่ออก ดวงตากลิ้งกลอก
ด้วยความลนลาน จางหลวนคุณกำลังจบนหนทางยากจะหาคำมาโต้ตอบให้
กระจ่าง นางเป็นคนเดียวที่มีสมาธิมากที่สุด จึงเอ่ยด้วยรอยยิ้มพิมพ์ใจ ไม่

ได้สะทกสะท้านกับแรงกดดันที่ฉันทานหยางบีบให้เผยพิรุณ

“ท่านพ่อให้เกียรติจ้างชูหยินเป็นที่หนึ่ง ตัวตนของข้าน้อยจึงถูกซ่อนไว้เบื้องหลัง มิได้เปิดเผยให้ใครรับรู้ ท่านแม่เสียชีวิตไปตั้งแต่ตอนที่ให้กำเนิดข้าน้อย ด้วยความเมตตา จางชูหยินซุบเลี้ยงข้าน้อยและให้อิสระทุกอย่าง แล้วจะมีข้อมูลให้ท่านประมุขฉินทราบได้อย่างไรเจ้าคะ”

จางชูหยินกับจางหลวนคุนลอบผ่อนลมหายใจที่อดแน่นอยู่ในอก ส่งสายตาสีชมพูให้ชูหวินเงิบๆ นางเหินบแนมฉันทานหยางด้วยรอยยิ้มใสซื่อปากเอ่ยอย่างฉะฉาน ท่วงทีผ่อนคลายเป็นธรรมชาติ รวากับเรื่องที่ถูกลงโทษนี้เป็นเรื่องปกติ หากจะบอกว่านางโหยงโหม่งไม่ให้เกียรติก็มิต่างจากการใส่ร้าย เพราะชูหวินแสดงความนอบน้อมได้อย่างไรที่ตี

ฉันทานหยางอยากจะหัวเราะดังๆ แต่ก็แอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟันประกายไฟลุกโชนในดวงตาคม เขาถูกเด็กสาวผู้นี้หักหน้าได้อย่างไรซึ่งความผิด ถ้อยคำแฝงนัยเปรยๆ ว่าเขาสงสัยมากเกินไป หรือเพราะเขาหาข้อมูลได้ไม่ดีพอ ถึงปล่อยปลาเช่นนางหลุดจากแหไปได้โดยไม่รู้ตัว

“ชูหยินน้อยของประมุขสกุลฉินต้องเป็นผู้ที่เหมาะสม คุณหนูสามมีมารดาเป็นภรรยาเอกย่อมถือว่าให้เกียรติมากกว่า”

เซียวไ้วแทรกขึ้นมาได้ตรงจังหวะ เขาไม่ได้มาเพื่อยืนยันเป็นตัวประกอบเหมือนพวกสาวใช้ เขาเอ่ยแทนเจ้านายเช่นนี้ หมายความว่าถ้าชูหวินแต่งงานกับฉันทานหยางจะเป็นการดูหมิ่นสกุลฉินอย่างยิ่ง

ต่อให้คุณหนูสี่ไผ่ล่มาเป็นตัวแทน ฉันทานหยางก็ไม่คิดจะรับนางไว้ เพราะฐานะที่เกิดจากภรรยาไร้ตัวตนของจางหลวนคุนไม่คู่ควรแต่งงานกับเขา อีกอย่าง...เมื่อไม่มีหลักฐานมาประกอบชั้วนางเป็นบุตรสาวจางหลวนคุนจริงๆ เขาก็มองว่าเป็นแค่เงื้อมมือหนึ่งของสกุลจางที่ให้เขาชมดูสนุกๆ เท่านั้น

แม้จะถูกดูแคลนถึงฐานะ ชูหวินก็ไม่ได้แสดงอาการตกใจหรือเสียหน้า คิดไว้แล้วว่าคนฉลาดอย่างฉันทานหยางไม่เชื่อเรื่องโกหกปกกลม

เช่นนี้แน่นอน ทว่านี่เป็นแค่การกรีนไว้เท่านั้น

“ข้าน้อยมิเหมาะสมได้อย่างไร” ซูหวินเอ่ยด้วยความมั่นใจ

ฉีหนานหยางเลิกคิ้วเหมือนจะสนใจ แต่ประกายตาเยาะเย้ยขบขัน เขาเห็นแค่เด็กสาวปากกล้าที่อ่อนต่อโลกคนหนึ่ง นางจะมีอะไรมาเหมาะสมกับเขา กระทั่งฐานะก็ยังไม่คู่ควร ทว่ายังคงฝึ่งหูฟัง แสร้งทำท่าทางสนใจ เสมือนผู้ใหญ่ใจกว้างที่ไม่ปิดกั้นความคิดเด็ก

“ด้วยฐานะของมารดา ข้าน้อยอาจจะเป็นรองพี่สาม ทว่าความสามารถนั้น ข้าน้อยโดดเด่นและคู่ควรที่จะได้แต่งงานกับท่านประมุขฉืออย่างมิต้องสงสัย หากจะเติมพันสักครั้งหนึ่ง ท่านประมุขฉือจะให้โอกาสข้าน้อยได้พิสูจน์คำพูดนี้หรือไม่”

ซูหวินยึดตัวตรงด้วยความแน่วแน่ นางไม่ได้แสดงความเขินอายเช่นสตรีในห้องหอยามที่ถูกชายหนุ่มจ้องเขม็ง เพราะนางไม่ได้ถูกเลี้ยงให้อยู่ในกรอบธรรมเนียม แต่เติบโตอย่างมีอิสระเสรี นางเปิดเผยความต้องการด้วยความจริงใจและยินดีจะแต่งงานกับเขา

นางย่อมรู้ตัวว่าไม่คู่ควรอย่างไร แต่ถ้าเขาได้เห็นความสามารถอันโดดเด่นของนางแล้ว สายตาที่เขามองนางจะเปลี่ยนไป เมื่อถึงเวลานั้น เขาจะรู้ว่าความเหมาะสมที่เป็นหน้าเป็นตาคือพรสวรรค์ มิใช่ฐานะที่เกิดจากมารดา

ฉีหนานหยางเงิบไปไม่นานก็เอ่ยถามเสียงเนิบ “เติมพันสิ่งใด”

“ทางใต้ถนนไปจีน โรงเตี๊ยมชางเฉิงของสกุลฉินั้นขึ้นชื่อเรื่องอาหารเลิศรสที่มีราคาสูง มีเพียงขุนนางและเศรษฐีเท่านั้นที่มีโอกาสได้เข้าไปสัมผัสกับสวรรค์บนดิน และยังอยู่เยื้องกับโรงเตี๊ยมฟู่ต้าของสกุลซุนที่มีอาจเทียบได้ ข้าน้อยขอเติมพันว่าจะลดรายได้ของโรงเตี๊ยมชางเฉิงให้ได้ภายในเจ็ดวัน และสร้างความรุ่งเรืองให้โรงเตี๊ยมฟู่ต้า”

รายได้ระหว่างสองโรงเตี๊ยมที่ให้บริการด้านอาหารเป็นหลักนั้นแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว คุณหนูสามจางฟางเหนียงนั้นมิสหายสนิทเป็นคุณหนู

ใหญ่สกุลขุน ที่มักจะระบายความทุกข์ความท้อแท้ให้ฟังเสมอว่า โรงเตี๊ยม
ปูตานั้นยากจะงยหน้าขึ้นรับแสงอาทิตย์ได้ เนื่องจากถูกความยิ่งใหญ่ของ
โรงเตี๊ยมข้างเคียงซึ่งเป็นอันดับหนึ่งมาตลอดดกไว้ได้ผ่าเท้า

ซูหวินมีความสามารถในการทำอาหารที่พอจะรอดได้ จึงคิดการใหญ่
ทั้งที่มีความมั่นใจเพียงหนึ่งส่วนห้า แต่ก็อยากเติมพันทับฉีหนานหยางดู
สักตั้งว่าจะเป็นอย่างไ่ ตัวนางกล้าเสี่ยงในโชคชะตา

จางซูหยินกับจางหลวนคุนแอบกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ นึก
หวาดหวั่นแทน ฉีหนานหยางมากประสบการณ์และมีความสามารถโชกโชก
เขาจะพ่ายแพ้ให้เด็กสาวคนหนึ่งได้อย่างไร นางทำเติมพันทใหญ่ไปแล้ว

เห็นๆ อยู่ว่าสู้ไปก็แพ้อย่างน่าอนาถ

“ถ้าเจ้าแพ้เล่า” ฉีหนานหยางอยากหัวเราะให้อีกฝ่ายขวัญกระเจิง เขา
ซ่อนรอยยิ้มฆ่าตรงมูมปาก สีหน้าสงบนิ่งไร้อารมณ์ ทำทางนำเกรงขามตั้ง
กำแพงเหล็กร้อยชั้นที่ไม่มีใครกล้าพุ่งชน

“หากข้าน้อยพ่ายแพ้ย่อมไม่คู่ควร” นางแสดงความสามารถชนะเดิม
พันเพื่อแต่งงานกับเขา หากเปลืองพลังแล้วยังจะมีหน้าเป็นซูหยินน้อยที่
เหมาะสมของประมุขฉีอีกหรือ

“ไม่ต้องหยิ่งถามว่าหากเจ้าชนะแล้วข้าต้องเสียสิ่งใดให้บ้าง เพราะการ
เติมพันทนี้ก็เห็นผลแพ้ชนะตั้งแต่เริ่มแล้ว” นั่นหมายความว่านางไม่มีทางชนะ
เขาได้ แพ้ตั้งแต่เอาปากทำสู้แล้ว

“แจ่วไว้สักนิดก็มีเสียหาย ข้าน้อยขอแค่สองสิ่งที่ท่านประมุขฉีมอบ
ให้ได้อย่างแน่นอน”

“ว่ามา”

ทำการใดต้องรอบคอบ รู้ไว้มีเสียหาย จะได้ไม่เสียผลประโยชน์
ทีหลัง ซูหวินลอบยิ้มมูมปาก นึกชื่นชมที่ประวัติอันเลื่องลือยิ่งใหญ่ของเขา
มิได้น่าผิดหวัง แต่นักน้อยต้านลมเช่นนางก็ต้องระมัดระวังอย่างเต็มที่

“ได้รับการยอมรับในฐานะภรรยาเอกของท่าน และได้รับส่วนแบ่ง

ถ้าไรสองส่วนจากสกุลฉี่ที่สำัญญาร่วมทำการค้าเรือสำเภากับสกุลจางเจ้าคะ”

อุณหภูมิภายในห้องโถงลดลงอย่างรวดเร็ว เสมือนเส้นด้ายที่ถูกคนทั้งสองดึงให้ตึง เสียงสูดลมหายใจของจางหลวนคุณดั่งขึ้น ประกายความยินดีวาบผ่านในดวงตา หัวใจที่เหี่ยวเฉาจากการถูกบีบบังคับเอาเปรียบล้นชุ่มชื้นมีพลัง

นี่เป็นการเอาถ้าไรสองส่วนที่สกุลจางถูกฉกฉวยไปกลับมา สกุลฉี่ได้ไปเจ็ดส่วน หากต้องแบ่งให้ซุหวิ่นสองส่วน เขาก็เหลือเพียงห้า คาดเดาไม่ยากว่าสองส่วนของนางยอมคืนให้สกุลจาง ด้วยหนึ่งประโยชน์อันนำสรรเสริญว่ากัตัญญ์ต่อบิตามารดา

ไม่ผิดหวัง เขาไม่ผิดหวังที่เป็นผู้มีพระคุณของซุหวิ่น นางช่วยชีวิตเขาไว้แล้ว

จางหลวนคุณดีใจจนยากจะระงับไว้ได้ รอยยิ้มขยับกว้างสดใสบาดตา ฉี่หนานหยาง จางซุหยีนแม้จะไม่เข้าใจมากนัก แต่เมื่อได้เห็นความสุขบนใบหน้าสามีก็พอจะรู้ว่า ซุหวิ่นดึงประโยชน์ทางการค้าคืนมาให้สกุลจางไม่เสียศักดิ์ศรีจนเกินไป

แต่จะดีใจลวงหน้าก็มีสมควร อย่าลืมนำผลการเดิมพันยังไม่ประจักษ์ แล้วโอกาสที่จะชนะก็ไม่เห็นจะมี

นางกล้าขออย่างเปิดเผย ไม่มีเจตนาอำพราง ถือว่าเป็นคนที่น่าคบหา การชนะเดิมพันกับเขา สิ่งที่เขาถือสมควรได้รับ ไม่มีอะไรเสียหาย ฉี่หนานหยางขบขันดูแคลน รู้สึกว่าความประหม่าและความประมาทไม่ควรนำมาใช้กับเด็กสาวคนหนึ่ง

วาทศิลป์ของนางอาจไม่ล้ำเลิศ แต่การแสดงความเป็นตัวเองออกมา ก็สร้างความประทับใจให้ชายหนุ่มได้บ้าง ทว่าน่าเสียดายที่เขาพบเจอสตรีเฉียดฉลิตามาก ความสามารถของนางแทบจะไม่เข้าตาสักกระผีกี่

“ถ้าเช่นนั้นการเดิมพันจะเริ่มในวันพรุ่งนี้เพื่อไม่ให้เสียเวลา ข้าจะให้

บ่าวรับใช้ส่งสมุดบัญชีแสดงรายรับให้เจ้า เมื่อครบเจ็ดวันก็มาดูกันอีกครั้งว่าเจ้าลดรายได้โรงเตี๊ยมช่างเจิงได้จริงหรือไม่”

ฉินหนานหยางลุกขึ้นยืน อารมณ์บนร่างไม่ปรากฏรอยยับแม้แต่น้อย ยังคงความสง่างาม ดังชายหนุ่มสูงศักดิ์ในวังหลวงมากกว่าพ่อค้า เขากล่าวด้วยท่าทีสบายๆ ดูไม่ทุกข์ร้อนกับการเดิมพันครั้งนี้

“การแข่งขันเดิมพันต้องโปร่งใสไร้ข้อกังขา ข้าน้อยจะให้สกุลซุนส่งตัวเลขรายได้ให้ท่าน ภายในเจ็ดวันนี้ แต่ละวันรายรับของทั้งสองฝ่ายจะถูกส่งให้พ่อบ้านสองสกุลเป็นผู้ตรวจตรา การนับรายรับก็ต้องเอามาวางไว้ตรงหน้าให้รับรู้ด้วยตาของทั้งสองฝ่าย”

นี่หมายความว่าเงินที่ได้รับจะต้องนำมากองนับต่อหน้าทั้งสองฝ่ายแล้วจดบันทึกไว้ ให้เห็นกับตาว่าได้จำนวนเท่านั้นจริง บันทึกตัวเลขตามจริง ไม่มีการเก็บในที่ลับแล้วมาแจ้งภายหลัง เพื่อไม่ให้มีข้อกังขาว่าจะแอบเพิ่มจำนวนเงินและเพื่อความโปร่งใส วิธีนี้เป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

“ได้” โรงเตี๊ยมช่างเจิงมีรายรับในแต่ละวันชะงาดลอยอย่างมีต้องสงสัย

“ขอบคุณท่านประมุขฉีที่ให้โอกาสข้าน้อย” ซูหวินยกบាយอย่างอ่อนน้อมที่สุด พลาวยิ้มขอบคุณ ความยินดีมาดมั่นนั้นเปลี่ยนแปลงขึ้นมาถึงฉินหนานหยางจะเป็นภูเขาเหล็กที่ชนให้พังทลายได้ยากอย่างไร นางก็ไม่หวั่นเกรงอยู่แล้ว การได้เดิมพันกับเขานับว่าเป็นเกียรติ

ฉินหนานหยางมองรอยยิ้มสดใส ตั้งแต่ต้นเขาไม่เห็นความหวั่นเกรงของเด็กสาวผู้นี้เลย ซึ่งเป็นอะไรที่ผิดความคาดหมาย จากบุปผาดอกเล็กบอบบาง สายตาของเขากลับมองนางเป็นหนามเล็กที่แหลมคมที่อาจถูกมองข้ามได้ง่าย ทว่าเมื่อตาเข้าเนื้อแล้วก็สร้างความเจ็บแสบให้ไม่น้อย

คิ้วเข้มกระตุก พลันรู้สึกไม่สบอารมณ์ที่นึกคาดหวังในตัวเด็กสาวตรงหน้าขึ้นมา ดูอย่างไรนางก็ไม่มื่ออะไรให้นำคาดหวังสักนิด

ชายหนุ่มกล่าวลาแล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องโถงใหญ่ โดยมี

พ่อบ้านสกุลจางเป็นผู้ไปส่งหน้าประตู

สรุปแล้ววันนี้การแต่งงานก็เพื่อผลประโยชน์ของฉีหนานหยางเพียงฝ่ายเดียว ดูปราดเดี๋ยวก็รู้ เขาไม่ได้เอาใจใส่เรื่องการแต่งงานด้วยซ้ำ จางฮูหยินสวมกอดซุหวิ่น เอ่ยขอบคุณนับสิบครั้งแล้วอวยพรให้นางโชคดี ส่วนจางหลวนคุนก็มองนางด้วยความซาบซึ้ง เขามั่นใจว่าซุหวิ่นต้องชนะ

“วาดรูปจางหวิ่นแล้วไปสืบมาว่ามีใครในเมืองหลวงรู้จักสตรีผู้นี้หรือไม่”

เมื่ออยู่บนรถม้าแล้ว ฉีหนานหยางก็ออกคำสั่งกับเซียโหวให้ไปสืบเรื่องราวของเด็กสาวทันที การกระทำของนางมีความชาญฉลาดไม่น้อย เขาต้องหาจุดอ่อนของสตรีผู้นี้และรู้ประวัติของนางให้แน่ชัด

“ขอรับ” เซียโหวรับคำสั่ง แอบมองไปหน้าหล่อกุหลาบเสวยเย็นชาที่กำลังหลับตาพักผ่อน กลางหว่างคิ้วมีรอยขมุกขมูญ บ่งบอกว่าเจ้าตัวกำลังใช้ความคิดอยู่

จางหวิ่นผู้นั้นมีฝีปากและไหวพริบอยู่ไม่น้อย แม้ท่านประมุขจะมีได้แสดงท่าทีให้เห็นว่านางเป็นตัวอันตราย ทว่าเซียโหวก็ยังรู้สึกว่างานเป็นคนหนึ่งที่ไม่ควรประมาท

‘นางจะชนะประมุขฉีได้ด้วยวิธีไหนหนอ’

ความคิดของเซียโหวถูกตั้งรังให้กลับมาหลังจากรถม้าเคลื่อนที่ เขาซึ่งนั่งข้างคนบังคับรถม้าอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองประตูบานใหญ่ของคฤหาสน์สกุลจาง

สอง การแข่งขันที่ชวนให้หวาดหวั่น

เมื่อลุยเข้าถ้ำเสือแล้ว ก็ไม่อาจให้เกิดความผิดพลาดขึ้นได้

ซูหวินไม่คิดจะให้ใครมาตามสืบถึงตัวตนได้ นางจำใจต้องปิดร้านอาหารที่กำลังรุ่งเรืองให้เหลือแค่อดีตแสนหวาน สร้างความปวดใจให้ลูกค้าประจำที่ติดใจในรสชาติอาหารและราคาที่แสนถูกกันถ้วนหน้า เมื่อคิดว่าต่อไปนี้จะไม่รู้จะฝากท้องยามหัวไว้ที่ร้านใดได้อีก

และเพื่อความปลอดภัยอีกระดับ แน่ใจว่าฉันทนทานหยางไม่เชื่อฐานะจอมปลอมของนาง ซูหวินจึงบอกเล่าเสียงเศร้ากับลูกค้าประจำทุกคนในวันสุดท้ายก่อนจะปิดร้านว่า นางได้แผลไปลวงเกินผู้มีอำนาจเข้า เขากำลังตามหาตัวนางเพื่อลงโทษ จึงขอความกรุณาให้ช่วยเหลือ อย่าบอกชื่อแซ่ของนางออกไปก็พอ หากมีเงินยื่นเป็นรางวัล ก็ขอให้บอกว่านางเป็นเด็กสาวที่ขยันทำมาหากิน ไม่ทราบนามให้ชื่นชม แต่ดูก็รู้ว่ามาจากสกุลที่ดี

ซูหวินนำเงินที่เก็บสะสมทั้งหมดให้เสียขงเดินทางไปหาบิดาที่ทำงานอยู่ต่างเมือง โดยใช้ความโลภของอีกฝ่าย บอกว่าจะส่งเงินไปให้ทุกเดือน ให้ดูแลปรนนิบัติบิดาให้ดี ขาดเหลือสิ่งใดให้ส่งจดหมายมาที่สกุลจาง ใช้

อักษรย่อหนึ่งตัว เป็นไปได้ให้ระมัดระวังตัวเพราะนางได้ไปล่วงเกินผู้มีอำนาจ หากไม่ยอมยกเดือดร้อนก็สงบปากสงบคำไว้

เสี่ยวชิงเป็นสาวสวยพราวเสน่ห์ แต่สมองกลับอัดแน่นด้วยภูษาแห่งคิดการใดก็ไม่ฉลาดหลักแหลม ถึงมีเล่ห์เหลี่ยมก็พออวดให้คนขำเล่นเท่านั้น

ซูหวินเล่าด้วยสีหน้าเคร่งเครียดและน้ำเสียงจริงจัง อีกฝ่ายก็เชื่อโดยไม่คิดมาก รีบพยักหน้าวิ่งเข้าห้อง เก็บข้าวของพร้อมเดินทางทันที ทั้งยังให้คำมั่นสัญญาเจือความหวาดกลัวเสียหนักแน่นว่าจะไม่บอกให้บิดาของนางต้องกังวล

ซูหวินลอบยิ้มมุมปากเย้ยหยัน ใครจะเชื่อให้ใ้เงว่าเสี่ยวชิงหวังดีอีกฝ่ายเพียงนึกกลัวว่า ถ้าบิดารู้เรื่องเข้า จะร้อนใจกลับมาช่วย แล้วความเดือดร้อนจะมาถึงตัว กล่าวตามจริง บิดาของนางไม่ได้ใส่ใจปานนั้น หากรู้ว่านางทำให้ผู้มีอำนาจโกรธจนตามรังควาน เขาต้องหัวเราะแล้วถ่มน้ำลายใส่ นาง พร้อมกับเอ่ยเสียงเหยียด ‘สมน้ำหน้า’ แล้วเมินหน้าหนี

ส่วนหมยหวานนั้น ซูหวินให้มาเป็นผู้ติดตามคนสนิท จึงได้หมดความกังวลในส่วนของการคบครวี่ที่จะถูกสืบมาถึงได้ และอีกเรื่อง...

“ให้คุณหนูสามได้ออกเรือนกับชายในดวงใจเถอะเจ้าค่ะ ประมุขฉีกี้มีอาจมาทวงภรรยาของผู้นี้ได้ หากแผนที่ว่าไว้ล้มเหลว ข้าน้อยจะรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว ไม่ให้กระทบกับสกุลจางเจ้าค่ะ”

ซูหวินวางแผนเพื่อให้จางฟางเหนียงได้แต่งงานกับชายในดวงใจ ซึ่งนางได้รู้ว่าบุรุษผู้นั้นไม่เป็นที่ยอมรับของสกุลจาง ด้วยจางหลวนคุนั้นหน้าบาง หยิ่งในเรื่องศักดิ์ศรี เพราะมีลูกเขยสองคนที่ล้วนมีฐานะดีมาก เป็นหน้าเป็นตา จะยอมให้ผู้คนเยาะเย้ยได้อย่างไรว่ามีลูกเขยคนที่สามเป็นแค่ลูกจ้างยากจน

“ข้าจะหาคนที่เหมาะสมให้นางเอง” จางหลวนคุนตั้งมั่น เขาไม่ยอมรับชายคนนั้นมาเป็นลูกเขยหรอก

ภายในศาลารับลมมีซูหวิน จางซูหยิน และจางหลวนคนที่ปรึกษา
หรือกัน ส่วนจางฟางเหนียงนั้นหลบอยู่หลังพุ่มไม้ไกลๆ แอบเฝ้าดู
สถานการณ์ว่าซูหวินจะช่วยให้นางสมปรารถนากับอู่เซี่ยหลิวได้หรือไม่

จางฟางเหนียงกัดฟันทนนั่งเงิบๆ แม้หญ้าแหลมจะทิ่มแทงผ่าน
เนื้อผ้าบางให้ความรู้สึกเสแสร้ง คันๆ แต่นางก็ไม่หวั่น ใช้สองมือแหวกกลาง
พุ่มไม้ออกให้สามารถมองภาพการหารือได้อย่างถนัด

“แม้อู่เซี่ยหลิวจะมีฐานะยากจน แต่เขาก็มีข้อดีที่น่าชื่นชม ทั้งขยัน
มุมานะ กตัญญูต่อมารดา ได้บวชผู้นี้เป็นลูกเขยไม่น่าอับยศ ด้วยพรสวรรค์
ที่คิดคำนวณรวดเร็วแม่นยำ ไม่เพียงเท่านั้น เขายังออกแบบเรือได้ยอด
เยี่ยมนัก”

คำพูดเหล่านี้มิได้กล่าวเกินจริงสักประโยคเดียว จางฟางเหนียงบอก
เล่าด้วยความภาคภูมิใจ ซูหวินลองไปทดสอบดู ก็พบว่าคนมากพรสวรรค์
นั้นอยู่ใกล้แค่ไต้จุกสกุลงาง ที่ผ่านมาจากหลวนคุนไม่เคยเปิดใจรับฟัง จึง
มองข้ามก่อนหยกล้ำค่าที่ยังไม่ได้เจียรระโน

“ถ้าปล่อยให้คนมีความสามารถอย่างอู่เซี่ยหลิวไปอยู่ในมือของคู่แข่ง
จะต่างอะไรจากปล่อยเครื่องผลิตทองให้ผู้อื่นเล่า นายท่านจางรับเข้ามา
ทำงานก่อน แล้วค่อยตัดสินใจก็ยังมีสาย”

ซูหวินเกลี้ยกล่อม โชคดีที่พรสวรรค์ของอู่เซี่ยหลิวเข้าทางกิจการของ
สกุลงาง จึงยึดดอกปาวประกาศได้อย่างมั่นใจ นางเชื่อว่าผลประโยชน์จาก
คุณสมบัติพิเศษนี้จะดึงดูดใจนายท่านจางอย่างแน่นอน และจากที่นางคาด
ไว้ก็สำเร็จ เมื่อจางหลวนคุนเริ่มมีสีหน้าอ่อนลง สมองดีดลुकคิดทองคำใน
ใจ แอบซังน้ำหนักถึงผลกำไร

“วันที่ผลงานของลูกเขยยากจนผู้นี้ นำชื่อเสียงการผลิตเรือสำเภาที่ดี
ที่สุดมาให้จนโด่งดังไปทั่วสารทิศ เงินทองหลังไหลมาถล่ม ผู้คนล้วนกล่าวว่า
นายท่านจางมีสายตาแหลมคม ช่างเลือกคู่ครองให้บุตรสาว เป็นวาสนา
ที่น่าอิจฉา ยังจะมีใครกล้าดูหมิ่นฐานะเก่าอีกเล่า ดวงตาของพวกเขาจะเป็น

ประกาย ยอมควักเงินหลายหมื่นตำลึงเพื่อซื้อตัวอู่เชี่ยหลิวด้วยซ้ำ”

เมื่อवादภาพกิจการที่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่เกรียงไกร ว่าสกุลจางเป็นผู้ผลิตเรือสำเภาที่ดีที่สุดแห่งยุค ไม่เพียงเงินทองมากล้นวาสนาดั่งสายน้ำหลากจากแม่น้ำหวงเหอ จนคนภายนอกต้องมองข้ามฐานะที่เคยยากจนของอู่เชี่ยหลิว ผู้อื่นจะตั้งอิจฉาทั้งชื่นชม นี่คือนาคตที่ดังตามจนเห็นภาพได้ชัดเจนอยู่ตรงหน้า

ซูหวินทำให้อู่เชี่ยหลิวมีน้ำหนักรู้ใจจางหลวนคุณมากขึ้น แม้แต่ดวงตาของจางซูหวินก็ยังเป็นประกายลุกวาว นางอมยิ้มเจ้าเล่ห์ แล้วหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งที่วาดโครงสร้างเรือวางลงบนโต๊ะ แสดงพรสวรรค์ที่คนวาดถ่ายทอดลงบนกระดาษให้ผู้เอาสุโสทั้งสองประจักษ์

จางหลวนคุณเหล่มองแวบหนึ่ง รู้สึกว่ามีบางสิ่งสะดุดตา ก่อนจะตะลึงกับความงดงามของโครงสร้างเรือ จนอยากจะทำให้มันเป็นรูปร่างที่สามารถจับต้องได้ เขายื่นมือที่สั่นเทาด้วยความตื่นเต้นหยิบขึ้นมาดูใกล้ๆ ก่อนจะรู้สึกตื่นตันในอกจนมิอาจบรรยายเป็นคำพูดได้

“นี่เป็นผลงานของอู่เชี่ยหลิว เจ้าคนยากจนจริงหรือ”

“นายท่านจางต้องขอบคุณคุณหนูสามที่สอนให้อู่เชี่ยหลิววาดรูป เขาถึงเอาภาพในหัววาดลงบนกระดาษได้อย่างสวยงามไร้ที่ติเช่นนี้” ซูหวินเอ่ยในใจ

เชือกเส้นหนึ่งที่รัดอยู่ในอกถูกปลดออก นางเชื่อมด้ายแดงให้คุณหนูสามสำเร็จแล้ว

“คุณหนูสี่” เมื่อซูหวินสร้างฐานะเป็นคุณหนูสี่ พ่อบ้านกงซุนที่มีไหวพริบจึงเรียกซูหวินด้วยความนอบน้อมเสมือนเป็นเจ้านายอีกคนหนึ่ง และจะได้ไม่เป็นที่สงสัยหากมีคนของฉินหนานหยางเข้ามาสืบ เขายังได้อบรมบ่าวรับใช้ทั้งชายหญิงในคฤหาสน์เพื่อให้แผนการไร้ร่องรอยพิรุช

ซูหวินส่งยิ้มบาง รับสมุดบัญชีจากมือพ่อบ้านกงซุน ด้วยรู้ว่าเป็นรายรับของโรงเตี๊ยมซางเฉิง ความอ่อนล้าที่เปี่ยมความตั้งใจปรากฏได้

ดวงตาที่มีสีคล้ำ นอกจากต้องคิดวางแผนอย่างละเอียดรัดกุมแล้ว นางยัง
ต้องหาข้อมูลเป็นโล่ป้องกันความสงสัยของฉีหนานหยาง นางทุ่มเททั้งแรง
กายและแรงใจไปไม่น้อย

ครั้งนี้ที่ยอมแต่งงานจางฟางเหินยงเพราะบุญคุณคำคือที่ไม่อาจ
ปฏิเสธได้ อีกอย่าง...จากที่ได้ฟังเกียรติประวัติของฉีหนานหยางแล้ว ในใจ
ก็เต็มไปด้วยความเลื่อมใสและสนใจ ชูหวินก็ไม่ต่างจากสตรีทั่วไปที่ชื่นชอบ
บุรุษที่มีความสามารถโดดเด่น

เมื่อได้ทำสนทนากับเขา นางก็ค้นพบว่าตนชื่นชอบ ทว่าไม่ได้คิดเอาใจ
ไปเกี่ยวพันให้ต้องเจ็บช้ำ เพราะรู้ว่าบุรุษที่มีหน้าตาหล่อเหลา ฐานะดี และ
เป็นคนเก่ง สตรีทั่วเมืองย่อมหมายปอง มีอาจเป็นคนรักที่ซื่อสัตย์และดี
เลิศต่อนางเพียงคนเดียวได้ นางจึงไม่พ้อฝันให้เสียเวลา แต่กระนั้นก็เต็มใจ
จะแต่งงาน...

สกุลชุนนั้นไม่ยินดีเข้าร่วมการเดิมพัน เพราะไม่อยากให้คุณหนูลี
ควบคุมกิจการเจ็ดวัน และโวยวายไม่สบอารมณ์ที่ชูหวินเลือกโรงเตี๊ยม
ฟู่ต้าของเขาไปแข่งกับโรงเตี๊ยมซางเฉิง ทั้งยังตำหนิใหญ่ว่าเด็กสาวไม่มี
ประสบการณ์คนหนึ่งจะมีปัญญาชนะฉีหนานหยางได้อย่างไร

“คนขาดความกล้าหาญ มิแปลกใจที่โรงเตี๊ยมฟู่ต้าเทียบโรงเตี๊ยม
ซางเฉิงมิได้ เพราะคิดการณ์เลวร้ายให้กัลลัคน์ไว้ก่อน บันทอนความสำเร็จ
ที่อยู่ตรงหน้าโดยมิทันได้ลงมือ แค่วันเดียว เขาก็กลัวว่ากิจการต้องล่มจม
เพราะข้าควบคุม”

ชูหวินฟังแล้วก็ยิ้มมุมปาก นางเดิมพันช่วยคนเช่นนี้หรือ

“กล่าวไปก็เหมือนไม่เข้าใจห้วงคนทำการค้า แต่เจ็ดวันนั้นไม่มีทาง
ขาดทุนจนต้องปิดกิจการแน่นอน ข้ารับประกันด้วยประสบการณ์ที่มี”

จางหลวนคุณม้วนเก็บกระดาดชาวดโครงสร้างเรือใส่ไว้ในแขนเสื้อ
ด้วยความทะนุถนอม แล้วสนทนากับชูหวินอย่างมีอາชีพ แยกแยะความ
สำคัญและสถานการณ์ได้เร็วจนชูหวินต้องลอบปรบมือชื่นชมในใจ

“เป็นบุตรสาวสกุลจาง ฝีมือการค้ำยั่งต้องกลางแคลงอีกที” จาง- หลวนคุณส่งสายตาเขื่อนั้น

“ประมุขสกุลซุนมีต่างจากคนใจแคบและกังวลทุกเรื่องจนพานเสีย การใหญ่ การแข่งขันนี้ปาวประกาศแล้ว น่าจับตามองมากเพียงใด คนเขลา ยังดูออก โรงเตี๊ยมฟู่ต้าถูกโรงเตี๊ยมซางเจิงบดบังรัศมีมานาน จนไม่มีตัวตนให้คนสนใจ นานวันใกล้จะเป็นไม้ยืนต้นตาย คุณหนูสี่ไปช่วยพยุงให้ พันตัวอีกครั้งยังไม่รีบยินดีรับอีก”

คำพูดนี้เป็นของพ่อบ้านกงซุนที่แสดงสติปัญญาในการมอง สถานการณ์ที่เยียดเยี้ยมจนน่าตกใจ ซูหวินค้นพบว่าความคิดของพ่อบ้าน กงซุนแหลมคม เป็นดั่งยาเสริมกำลังของสกุลจางที่ผู้คนทั่วไปมองไม่เห็น

เมื่อหันไปมองจางหลวนคุณที่มีแววตาเรียบเฉย ก็คิดว่าเขาเป็นคนหนึ่งที่ฉลาดแต่ไม่เฉลียว ไม่ปรูปรองในการมองคนมากพอ เพราะโดยวิสัย คนเป็นนาย เมื่อเห็นลูกน้องเปล่งประกายความฉลาดโดดเด่น ไม่ว่าจะ ตระหนักเพียงใด ย่อมต้องมองด้วยความชื่นชอบและภูมิใจทุกครั้ง ก็ไม่น่าแปลกเพราะเขาก็เกือบจะโยนคนมีพรสวรรค์อย่างอู่เชียวหลิวทิ้งแล้ว เหมือนกัน

“แล้วจะทำอย่างไรดีเล่า เสี่ยวหวิน” จางซูหยินที่นั่งฟังเสียบๆ มาโดยตลอดเอ่ยถามเมื่อมีช่องว่างให้แทรก เริ่มกังวลที่หนทางไม่ราบรื่น นาง ต้องการให้ซูหวินชนะ แม้โอกาสจะน้อยยิ่งกว่าแสงหิ่งห้อยก็ตาม

“พรุ่งนี้จะเริ่มต้นการแข่งขันแล้ว” พ่อบ้านกงซุนเอ่ยเตือน

“ประกาศออกไปหรือยัง” ซูหวินครุ่นคิด

“ทางประมุขฉันไม่เดินร่นประกาศให้เสียเปรียบ ถึงอย่างไรรายได้ใน แต่ละวันของโรงเตี๊ยมก็มากพอจะล่อมคุณหนูสี่ได้สบายยิ่ง” พ่อบ้านกงซุน หลบตามองพื้นยามเอ๋ย

“นี่คงเป็นเหตุให้สกุลซุนไม่ยอมรับข้า” นางพลันเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง พ่อบ้านกงซุนพูดเสียดิบตีเสมือนว่าสกุลซุนมีตาแต่หาไม้แวไม่ ปล่อยให้

โอกาสทองหลุดลอย ทั้งยังดูแคลนความสามารถของนาง ทว่าความจริงแล้วเพราะฝ่ายเราไม่มีความน่าเชื่อถือรับประกันต่างหากเล่า

ฉินหานหยางไม่ใช่คนมีน้ำใจในการแข่งขัน เป็นเรื่องสมควรที่เขาไม่ป่าวประกาศว่าสองสกุลจะแข่งขันกัน เพราะนั่นเท่ากับเสียเปรียบไปแล้ว ครึ่งหนึ่ง ที่ดึงความสนใจให้ผู้คนจับตามองโรงเตี๊ยมคู่แข่ง ถึงโรงเตี๊ยมของตนจะเลิกล้ำเพียงใด แต่ก็ไม่อาจไว้วางใจสิ่งที่เรียกว่า ‘เหตุการณ์ไม่คาดฝัน’

นางเป็นไม้เล็กยากจะงัดไม้ใหญ่ให้ล้ม ความคิดเป็นแค่เรื่องตลก ลงมือกระทำได้สำเร็จคือเรื่องจริง

“จะให้ป่าวประกาศเลยหรือไม่ขอรับ” น้ำเสียงนอบน้อมของพ่อบ้านกงซุนเหมือนเข็มแหลมที่ทิ่มหนองให้แตก

ซูหวินหันไปมองใบหน้าที่หย่อนคล้อยของพ่อบ้าน แม้เขาจะสำรวมและเคร่งครัดในระเบียบ แต่แววตาที่เหมือนจะกลั่นออกมาเป็นคำพูดได้ของเขาก็สะกิดเตือนบางอย่าง

“การแข่งขันของสองสกุลสมควรให้เอ็กเกริก ประมุขฉีก็แสดงเจตนาชัดว่าไม่ต้องการเอาเปรียบพวกเรา เขามีน้ำใจ รัปไว้ก็ไม่เสียหาย”

รอยยิ้มกว้างในดวงตาพ่อบ้านกงซุนมีความพึงพอใจและชื่นชมเพิ่มมากขึ้น คนมีไหวพริบดีเช่นนี้ มองตาก็รู้ใจกันโดยมิต้องเอ่ย ซูหวินนับเป็นดาวนำโชคให้สกุลจางแล้ว

“เข้าใจไม่เข้าใจ” จางซูหยินอึดอัดเพราะความไม่เข้าใจ นางคิดว่าควรรีบไปประกาศให้ทุกคนได้รู้ทั่วทั้งเมืองหลวงจึงจะถูก ส่วนจางหลวนคุนก็พยักหน้าเล็กน้อย แม้มิได้เอ่ยแต่ก็สงสัยเช่นกัน ยากจะเข้าใจว่าซูหวินคิดจะทำการใด ไยไม่เร่งบอกให้กระจ่าง

“ประมุขฉีซ่อนน้ำใจที่ดูเหมือนจะไม่มิให้พวกเรา หากป่าวประกาศออกไป คนที่มีฐานะและลูกค้ำมากมายที่รู้จักเขาย่อมมาช่วยเหลืออุดหนุนให้ชนะ เป็นการเปิดโอกาสให้คนอื่นมาประจบจนนำรำคาญ เขาจึงเลือกที่จะไม่ป่าวประกาศ และนั่นเป็นการไม่เสียเปรียบโดยมิต้องลงแรง

“ให้ข้าน้อยได้ใช้ความสามารถโดยที่เขาที่ไม่แค้นอำนาจกดขี่ หากคิดให้ที่ถ่วงในสิ่งที่ประมุขนี้ต้องการคือส่วนแบ่งจากกิจการของพวกเขา จึงใช้การแต่งงานเป็นสะพานอำนวยความสะดวก การแข่งขันนี้เกิดขึ้นเพราะข้าน้อยร้องขอ เขาใจกว้างมีถือสา อย่างไรก็ตามเขาชนะ ให้เข้าใจโดยง่ายคือไม่ว่าเราจะแพ้หรือชนะ ก็ได้ตั้งเส้นผมเขาให้ร่วงสักเส้น”

ฉินหนานหยางแค่อยากเล่นสนุก เห็นนางไอ้อวดไม่เจียมตัวก็เลยอยากให้ชายหน้าเสียดเองก็เท่านั้น และให้อับอายเพียงคนในสกุลที่รู้ คนนอกมิต้องสอดหูตาเข้ามาแล้วเอาไปพูดกันสนุกปาก เขาจึงต้องการให้การแข่งขันเดิมพันนี้เสมือนไม่มี เขามาเจรจาครั้งนี้ก็ไม่เสียผลประโยชน์แม้แต่น้อย ใยต้องคิดให้มาก

ซูหวินมีแผนสำรองไว้แล้ว ถึงจะแพ้เดิมพัน คนที่เขาต้องแต่งงานด้วยก็คือนางอยู่ดี เพราะนางเปลี่ยนคุณหนูสามจากข่าวสารให้กลายเป็นข่าวสุกในเร็ววันนี้โดยที่เขาจะทวงคืนไม่ได้ และถ้าอยากได้ส่วนแบ่งกำไรจากกิจการของสกุลจางก็ต้องแต่งงาน เพราะการแต่งงานคือการเชื่อมส่วนแบ่งที่เขาร้องขอมาเอง

“มีเหตุผล” จางซูหยินเข้าใจแล้วว่าไม่เอาเปรียบและก็ไม่เสียเปรียบที่เหลืคงจะวัดความสามารถซูหวินจริงๆ ว่าคู่ควรจะให้เขามาสู่ขอแต่งงานด้วยหรือไม่

“แล้วจะอย่างไรให้สกุลซุนยอมรับเจ้า” จางหลวนคุณถกปัญหาต่อไป

“ปัญหาอยู่ที่สกุลซุนกังวลว่าจะขาดทุนเลยไม่กล้าเสี่ยง หากแก้ปัญหากฎจุด ย่อมไม่ยากที่จะโน้มน้าว ข้าน้อยจะรีบไปจัดการให้เรียบร้อยแล้วส่งไปยังสกุลซุน” แค่อูหวินพูดว่าปัญหาอยู่ที่ใด แล้วทำท่าที่จะออกคำสั่ง ทว่ากลับปิดปากสนิท

พ่อบ้านกงซุนไม่ทำให้นางผิดหวัง เมื่อถูกมองก็รู้ว่าต้องลงมือทำอะไร ทั้งจางหลวนคุณและจางซูหยินยังมีนั่งอยู่ พ่อบ้านกงซุนก็ประสานมือพลาง

กัมศิระชะค่านับ ก่อนหมุนตัวเดินออกไปจากศาลา

ตั้งลมมาไม่ทิ้งร่องรอย แต่ให้คนหวนนึกถึง

“สกุลจางมีสมบัติล้ำค่าที่เงินก็ซื้อมิได้ นับเป็นโชคโดยแท้แน่เจ้าคะ”
ซูหวินไม่ปิดบังความเลื่อมใสที่มีต่อพ่อบ้านกงซุน หากวันนี้ไม่มีเรื่องราว
ให้พบเจอ ก็คงมองผ่านตาบช้อนคมอย่างพ่อบ้านเป็นแน่

“เจ้าคิดแผนการรับมือได้เร็วนัก” จางซูหวินเอ่ยปากชม มิได้สนใจ
ประโยชน์นั้นของซูหวิน

“มิใช่ข้าหน่อย” ซูหวินส่ายหน้าปฏิเสธ “แต่เป็นพ่อบ้านกงซุนที่คิด
แผนการรับมือได้เร็วเจ้าคะ”

‘ข้าหน่อยยังคิดแผนการมือออกเลย’ ความจริงนางยังคิดไม่ออกว่าจะ
จัดการสกุลซุนอย่างไรดี แต่รู้ว่าพ่อบ้านกงซุนนั้นเฉลียวฉลาดยิ่งนัก เขา
ย่อมมีแผนรับมือในใจ ทว่าผู้อาวุโสไม่ชอบอวดสติปัญญา เลยปล่อยให้
นางแสดงความสามารถ จะได้มีค่าความชอบต่อหน้านายท่านกับซูหวิน

นางจนหนทางอยู่จริงๆ แต่แสร้งทำเป็นรู้ กล่าวปัญหาขึ้นมา แล้วก็
คิดไม่ผิด พ่อบ้านกงซุนรีบไปจัดการให้ราวกับรู้ใจ

อยากรู้แผนการรับมือเป็นแบบไหนก็ดูผลงานที่เขาจะส่งมาเถอะ

เฮ้อ หากพ่อบ้านกงซุนรู้ว่าซูหวินพึ่งปัญญาอันเฉียบแหลมของ
เขาเช่นนี้ คงจะโกรธจนแก่ไปอีกสิบปีเป็นแน่ แต่อภัยให้นางเถอะ นางไม่
ได้อวดว่าเป็นผลงานตัวเองเสียหน่อย ครั้งนี้นางให้พ่อบ้านได้หน้าเต็มที

จางหลวนคุณพ่อก็มีความคิดอยู่เมื่อซูหวินกล่าวเปิดเช่นนี้ สายตาที่
มองพ่อบ้านก็เปลี่ยนไป

ส่วนจางฟางเหวียงนั้นเดินยิ้มร่าเรียงกลับห้องได้แล้ว นางวางความ
หวังไว้บนมือของคนมีปัญญา ความสำเร็จก็ย่อมมาถึงโดยมิต้องคอยนาน

**ถนนไปจินที่ให้รถม้าแล่นสวนได้สองคันนั้น เปรียบเสมือน
เส้นเลือดใหญ่ที่หล่อเลี้ยงบรรดาคนทำการค้า ร้านขายของเปิดกันเนืองแน่น**

แอ๊ดชานาบอยู่สองข้างทาง ผุงชนเดินจอบแจเบียดเสียดกันบนถนน บ้างก็เป็นคนต่างเมืองมาซื้อข้าวของ หรือไม่กี่มาสอดส่องหาร้านที่จ้างแรงงาน บ้างก็เป็นคนในเมืองหลวงนี่ละ มีทั้งคนมั่งมี เศรษฐี และยาจก

คนทุกชนชั้นมารวมตัวกันที่นี่เป็นหลัก มองไปทิศทางใดก็เจอแต่ผู้คนมากหน้าหลายตา และมีหลากหลายร้านค้าให้จับจ่าย

ถนนสายนี้เป็นทำเลทอง โรงเตี๊ยมช่างเฉิงของสกุลฉีเป็นอาคารใหญ่สามชั้นในพื้นที่ถึงห้าหมู่⁶ ความหรูหราที่เห็นจากภายนอกทำให้คนที่ผ่านไปมาต้องมองด้วยดวงตาพราวเลือน และแอบหวังว่าจะได้เข้าไปสักครั้ง

เพราะเป็นสิ่งก่อสร้างที่งดงามสูงส่ง จึงทำให้ผู้คนรู้แล้วว่ายากที่คนธรรมดาจะเอื้อมถึง แม้จะใช้วัตตุดิบเลิศเลอในการทำอาหารเพียงใด ราคาอาหารแต่ละจานก็คือด่านโหดของโรงเตี๊ยมช่างเฉิง ที่มีต่างจากหลุมดำดูดเงินในกระเป๋าคือให้เหือดแห้ง หากมีเงินไม่มากย่อมต้องหมดเนื้อหมดตัว จึงเป็นเหตุให้มีเพียงเศรษฐีหรือขุนนางเท่านั้นที่มีสิทธิ์เหยียบย่างเข้าไปสัมผัสกับความหรูหรา แล้วเดินออกมาให้ผู้คนมองด้วยสายตาอิจฉา

โรงเตี๊ยมฟู่ต้าของสกุลซุนก็ได้เล็กจนวน้อยหน้า ทว่าซุนเจิ้งป้อมินี่ล้วยตระหนี่ยิ่งกว่าจางหลวนคุนร้อยเท่า กระทั่งกิจการโรงเตี๊ยมที่เป็นรายได้เดียวของสกุลนั้นก็ยิ่งเรียบง่ายเกินไป ทว่าข้อนี้ไม่น่าจะใช้ปัญหา แต่เพราะไ้การประดับตกแต่งให้มีสีสันดึงดูดความสนใจนี่สิ หากไม่บอกว่าโรงเตี๊ยมเปิดกิจการทุกวันคงไม่มีใครเชื่อ เนื่องจากสภาพภายนอกเก่าทรม มีต่างจากโรงเตี๊ยมร้างที่มีไว้ให้ผีสิงเพื่อชมขวัญคนเดินผ่าน

สิ่งที่ทำให้นางตระหนี่ยิ่งกว่าความแตกต่างในรูปลักษณ์ภายนอกของโรงเตี๊ยมทั้งสองนี่ก็คือ เมื่อก้าวเข้ามาโรงเตี๊ยมสกุลซุน ไ้หนวาก็แผ่เข้ามาปกคลุมหัวใจทันทีที่เห็นสภาพอันไม่ประณีต ในตอนแรกยังเข้าใจว่า

⁶ หน่วยวัดพื้นที่ของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 หมู่ เทียบเท่ากับ 166.5 ตารางวา หรือ 666 ตารางเมตร โดยประมาณ

โต๊ะเก้าอี้เครื่องเรือนแม้จะไม่งดงามก็พอจะนอนโลมได้ ลูกค้าที่กระเป๋ายา
คงอุ่นใจว่าจ่ายไหว แต่ใครจะคาดคิดว่า นอกจากราคาอาหารจะแพงเทียบ
เท่าอาหารในโรงแรมข้างเคียงแล้ว วัตถุประสงค์ก็ไม่ได้มาตรฐานสมราคา นี่มี
ต่างจากการหลอกลวงหรือ

หากนางเป็นลูกค้าก็ไม่คิดจะจ่ายเงินเพื่อของที่ไม่วางราคาเช่นนี้!

ซูหวินอยากจะเป็นลม เมื่อพบว่าตนเลือกเผื่อกร้อนขึ้นใหญ่ไว้ในเมื่อ
นึกถึงคำร่ำร้องทุกซักระหมัดที่คนหนาใหญ่สกุลซุนมาระบายให้จางฟางเหนียง
ซึ่งเป็นสหายสนิทฟัง เสมือนโรงเตี๊ยมฟู่ต๋านั่นเลิศเลอที่สุด แต่สวรรค์ไม่
เข้าข้างนำพาเงินทองให้หลั่งไหลได้มากเท่าโรงเตี๊ยมข้างเคียง

ที่แท้คนหนาใหญ่สกุลซุนมิได้เข้าใจในการบริหารกิจการด้านนี้เลย
แม้แต่น้อย แต่กลับเป็นคนที่ชอบเฝ้ารอกะต๋ายใต้ต้นไม้⁷ เสียมากกว่า

ซูหวินตำหนิที่ตนไม่คิดอะไรให้รอบคอบ จึงตัดสินใจพลาดพลั้ง ใน
ตอนนั้นที่เอ่ยชื่อโรงเตี๊ยมฟู่ต๋านี้ขึ้นมา เพราะนางคิดจะขัดเกลาความสามารถ
ตัวเองโดยเลือกสิ่งที่ยากมาทำ ไม่เลือกสิ่งที่ย่ายเพื่อความสำเร็จอันรวดเร็ว
โดยมิต้องพยายาม

เวลานี้กวาดตามองทุกอย่างในโรงเตี๊ยมฟู่ต๋านี้แล้ว นางก็อดยิ้มให้
กำลังใจตัวเองมิได้ เพราะนี่คือสิ่งที่จะทำให้ความสามารถของนางพัฒนาสู่
ความโดดเด่นเป็นที่หนึ่ง ขัดเกลาปัญญาที่แท้จริง จากที่หนักอึ้งไปทั้งใจ
และเริ่มหวั่นว่าตนจะทำได้ ก็พลันตระหนักว่านี่คือสิ่งที่เหมาะสมที่สุด

น่าเสียดายที่แต่ก่อนนางไม่ใช่คนช่างสังเกต ไม่ได้สนใจสิ่งใดเป็นพิเศษ
และไม่ทุ่มเทจดจำ จึงมองสถานการณ์ผิดไปจากความตั้งใจก่อนหน้านี้
ทว่าเมื่อยอดหญ้าไหว่ยอมรู้ทิศทางลม และในตอนนี้มีแต่ต้องมุ่งหน้า ครั้น
เจอหินขวางก็ต้องก้าวข้าม

“นี่มีต่างจากต่อไม่ยากจะสร้างเรือหรือ” จางหลวนคุ่นซึ่งเป็น

⁷ เป็นสำนวนจีน ใช้เปรียบเปรยถึงคนที่ไม่ทำงานแล้วหวังแต่รอให้ลาภลอยมาหา

ผู้นำกิจการสร้างเรือสำเภาอันรุ่งโรจน์ยังต้องกลัดกลุ้ม เมื่อได้เห็นสภาพและ การบริหารอันห่างไกลกับคำว่า ‘ผู้เชี่ยวชาญ’ ของชุมชนเจ็บบ่อ

แววดูแคลนปรากฏชัดในสองตา โรงเตี๊ยมที่มีแต่หนูผ่านทว่าไร้คน เฉียดใกล้นี้ อีกไม่นานคงจะปิดตัวลงอย่างไม่ต้องสงสัย ชูหวินอ่อน ประสพการณ์เกินไปถึงได้เลือกสถานที่ผิด ป่านี่คือหนานหยางคงนั่งหัวเราะ อยู่ในห้องแล้วกระมัง กิจการที่มีแต่ผีเข้ามาเช่นนี้ ยังจะฟื้นตัวให้รุ่งเรืองได้ อีกหรือ เขาไม่เห็นหนทางชนะเลย

การโน้มน้าวให้ชุมชนเจ็บบ่อยอมร่วมมือด้วยนั้นเป็นไปได้ด้วยแผนการ อันลึกลับของพ่อบ้านกงซุน ที่ชูหวินหลอกใช้เนียนๆ ปัญหาใหญ่ต่อมาก็ กองให้สะสางเสมือนเวรกรรมตามสนอง

ยามเฝ้า^๑ ชูหวินก็ไม่อาจชมดาหลับ จึงต้องมาอยู่ที่โรงเตี๊ยมฟู่ตา เช่นนี้ นางดูรายละเอียดที่หลงจู้หวังส่งมาให้ นางอ่านหมดทุกอย่างไม่ให้ ตกหล่น ไม่ว่าจะป็นรายการอาหาร ราคา วัตถุดิบ รายรับ และรายจ่าย โดยไม่สนใจชุมชนเจ็บบ่อที่นั่งหน้าอง้ง้าไม่สบอารมณ์อยู่อีกฝั่ง

แม้จะตกลงให้ชูหวินมาควบคุมกิจการเจ็ดวันที่แข่งเดิมพันกับ ฉินหนานหยาง เขาคิดว่าตัวเองเก่งดุจเทพเซียน จึงมิวายมองนางอย่างดูถูก ดูแคลนนับครั้งไม่ถ้วน โดยไม่ยอมรับข้อบกพร่องมากมายที่ตนบริหาร กิจการของสกุลจนใกล้จะล่มจม

ที่ผ่านมาพอพยุโรงเตี๊ยมให้อยู่รอดได้เพราะหลอกนักเดินทางชาจร มาติดกับ การค้าที่ลงทุนไม่มาก แต่โกยกำไรครั้งหนึ่งเกินตัวจะยังอยู่จนถึง ตอนนี้ก็ไม่น่าแปลก ทว่าโรงเตี๊ยมกำลังถูกโจมตีด้วยข่าวเสียหายให้คนระวัง ตัวมากขึ้น คิดว่าการคดโกงจะทำให้ยั่งยืนได้อีกร้อยปีหรือไร

“นายท่านซุน กรุณานำเงินให้ช้าน้อยหนึ่งร้อยตำลึงด้วยเถิดเจ้าคะ

^๑ ในสมัยจีนโบราณ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 01.00 น. ถึง 02.59 น. ว่ายามเฝ้า

เพื่อจัดการกิจการครั้งนี้”

ซูหวินยิ้มบาง เอ่ยด้วยน้ำเสียงนอบน้อมและให้ความเคารพสามส่วน อีกสามส่วนแฝงความเข้มงวด บอกเป็นนัยว่าซุนเจิ้งป้อมิต้องสอดมือเข้ามายุ่งกับกิจการของโรงเตี๊ยมเจ็ดวัน และมีหน้าที่ทำตามคำร้องขอของนางก็พอ

“หนึ่งร้อยตำลึง!” ซุนเจิ้งป้อมุดลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ แล้วเปลี่ยนมาเป็นโทสะจนหน้าเขียวคล้ำ มองซูหวินอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อที่กล้าขอเงินเขาถึงหนึ่งร้อยตำลึง

“เจ็ดวันกับหนึ่งร้อยตำลึง นายท่านซุนมิต้องกังวลเจ้าคะ ข้าน้อยจะใช้จ่ายอย่างประหยัด ถึงวันที่เจ็ดก็จะมีเงินเหลือคืนให้”

น้ำเสียงนุ่มนวลของผ่อนปรน คิดไว้ก่อนแล้วว่าซุนเจิ้งป้อมิต้องหัตทาน เพราะคนตระหนี่มียอมเสียสละก็แปะเพื่อลงทุน ขณะที่นางกล้าเสี่ยง แม้ส่วนเล็กจะกลัว แต่นางก็ต้องเข้มแข็งและเชื่อมั่นในตนเอง

เพราะนี่คือการเดิมพัน

“เด็กเมื่อวานขึ้นเช่นเจ้าจะมีปัญญาบริหารกิจการอันยิ่งใหญ่นี้ได้อย่างไร ข้ายอมรับเพราะบิดาเจ้าเสนอผลประโยชน์สูง แต่ไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะมาผลาญเงินของข้ามากมายเช่นนี้ได้!”

ครั้นจะवादก็เห็นสายตาคมจากจางหลวนคุนข่มเตือน ซุนเจิ้งป้อมิจึงปรับน้ำเสียงกลั่นโทสะไว้ในใจ ใบหน้าของเขายังคงบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ

“มีสัญญาที่ตกลงกันไว้ หนึ่งร้อยตำลึงมิใช่ปัญหาต้องกังวล” จางหลวนคุนออกหน้าเองด้วยท่าทีจริงจัง ฉายความน่ายำเกรง

เพราะได้เจรจา ซุนเจิ้งป้อมิจึงจำยอมถอยหนึ่งก้าว เขามอบเงินหนึ่งร้อยตำลึงให้นาง ซูหวินก็นำเงินส่วนหนึ่งไปซื้อของตกแต่งเพื่อให้ดึงดูดสายตาคนภายนอกมากขึ้น และอีกส่วนจะใช้ซื้อวัตถุดิบสำคัญ โดยให้เหมยหวางที่สันทัดเรื่องการเลือกวัตถุดิบทำอาหารพอสมควร เป็นคนนำ

สาวใช้สองคนจากสกุลจางไปช่วยจัดเตรียม

ราตรีนี้ต้องเร่งเป็นพิเศษ หลายชีวิตไม่ได้หลับนอนเพื่อช่วยเหลือคุณหนูสี่ก่ามะลอเช่นนาง ซึ่งจางหลวนตนเองก็คอยเฝ้าดูอยู่ข้างๆ เพื่อให้เห็นภาพของบิดาที่รักบุตรสาวมาก จะได้ไม่เป็นที่สงสัยของฉีหนานหยาง

ความกดดันของสถานการณ์ทำให้ซูหวินตื่นตัวเป็นพิเศษ นางพุ่มเทแรงกายแรงใจและสติปัญญาที่มีทั้งหมดเพื่อการเดิมพันครั้งนี้ เพื่อให้เขาเห็นว่านางคู่ควร จางฟางเหนียงก็จะได้เป็นอิสระ

แตกต่างจากความวุ่นวายที่เครื่องเคียดของโรงเตี๊ยมฟู่ต้า ฉีหนานหยางผู้ซึ่งไม่ต้องลงแรงก็มีชัยอยู่ในมือแล้วกำลังเอนตัวหลับตาพักผ่อนอยู่ในห้องพักพิเศษบนชั้นสามของโรงเตี๊ยมซางเฉิง มีสาวใช้คอยปรนนิบัติอำนวยความสะดวกทุกอย่างก้าว

เขามีหน้าที่เพียงฟังรายงานจากเซียโ้วถึงการแข่งขันเดิมพันที่ไม่มีน้ำหนักในใจเขา พอผ่านไปหนึ่งคืนเขาก็ค้นพบว่าตัวเองไม่อยากจะเห็นความสามารถของซูหวินแล้ว ที่เฝ้ารอมีเพียงความปราชัยของอีกฝ่ายเท่านั้น

พรสวรรค์ในการบริหารโรงเตี๊ยมของหลงจู้หลี่ไฉนเป็นที่ยอมรับและได้รับความไว้วางใจจากฉีหนานหยาง เขาไม่ได้บอกใครสักคนว่าสกุลจางยื่นข้อเสนออะไรมาเล่นลูกไม้

บ่ายวันแรกที่เริ่มต้นการแข่งขัน เขาพักผ่อนไปหนึ่งกำนรูป^๑ ก็ลุกขึ้นมาสะสางสมุดบัญชีกิจการสาขาย่อยของสกุลฉีซึ่งมีมากกว่าสิบแห่งในเมืองหลวง ยังไม่นับกิจการร้านค้าในเมืองที่ขึ้นชื่อว่าเป็นตลาดการค้าผิดกฎหมายอีกสิบแห่ง เช่นนี้จะไม่ให้เขามั่งคั่งยิ่งกว่าเชื้อพระวงศ์ได้อย่างไร

^๑ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 กำนรูป เทียบเท่ากับ 30 นาที โดยประมาณตามเวลาสากล

“ท่านประมุข” เขียวโหว่เดินเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าโต๊ะทำงานของ ฉินหนานหยางด้วยกิริยาสำรวมและยำเกรง เขาประสานมือคารวะ แม้ผู้เป็น นายจะไม่ได้เงยหน้าขึ้นมากก็ตาม

“วันนี้เป็นวันเริ่มต้นการแข่งขัน นางทุ่มเงินจำนวนมากในการปรับ โคมโรงเตี๊ยมฟู่ต้าใหม่ ประดับตกแต่งงดงามมากขึ้น และยังทำโจ๊กข้าวฟ่าง ถ้วยเล็ก แต่ใส่เครื่องด้วยเนื้อหมูแผ่นบางที่ดูชิ้นใหญ่แจกจ่ายให้ผู้คนที่ ผ่านไปมาหน้าโรงเตี๊ยม ในตอนแรกไม่มีคนเชื่อ ด้วยคิดว่าเป็นเล่ห์กลของ ชุนเจิ้งป้อ ชาวที่เล่าลือว่าเขาชอบหลอกลวงผู้คนให้ไปอุดหนุนที่โรงเตี๊ยม เป็นอุปสรรคใหญ่ คุณหนูสี่เลยใช้วิธีเนียนเนื้อเพื่อซื้อใจขอรับ”

เขาที่มีหน้าที่ติดตามความเคลื่อนไหวของซูหวินยังต้องตกตะลึงใน ความกล้าและช่างคิดของนางที่ใช้โจ๊กที่มีต้นทุนต่ำ แต่เน้นเครื่องให้มากเพื่อ เพิ่มน้ำหนักในท้อง แล้วแจกจ่ายโดยไม่คิดเงินสักอึเปะเดียว

เพียงไม่นานก็ดึงดูดความสนใจคนที่เดินผ่านไปมาบนท้องถนนให้เห็น มามอง ผนวกกับโรงเตี๊ยมที่ตกแต่งใหม่ดูงดงามจนน่าเข้าไปใช้บริการมากขึ้น ชาวลือค่อยๆ เลือนหาย และโจ๊กที่นางให้โดยไม่หวังเงินตอบแทนก็ยิ่ง ส่งกลิ่นหอมเรียกน้ำย่อยในกระเพาะไปถึงท้ายถนนเลยทีเดียว เขียวโหว่อดใจไม่ไหว แอบเข้าไปรับโจ๊กมาลองกินเพราะยากจะทานทนจริงๆ

มือที่จับพู่กันหยุดนิ่งทันที แม้มือเข้มจะมีได้เล็กชิ้นสูง แต่ดวงตาลุ่มลึกก็ฉายแววความรู้สึกลากหลาย ทำให้เขาวางงานที่ทำอยู่ เงยหน้าขึ้นมองเขียวโหว่ซึ่งอำพรางโหนกแก้มแดงเรือไม่ได้ เขาจึงเข้าใจในบางสิ่ง

“อร่อยหรือไม่”

เขียวโหว่ยิ้มแห้ง เขามีพิรุณจนถูกจับได้เสียแล้ว แต่ก็ประสานมือ รายงานด้วยความจริงจัง แม้เจ้านายจะไม่แสดงท่าทีโกรธเคืองในการกระทำของเขา “ข้าน้อยอยากไปอุดหนุนทุกวันเลยขอรับ”

เหนือความคาดหมายของฉินหนานหยาง เขารู้ดีว่าอาหารของโรงเตี๊ยม ฟู่ต้าโยนให้สุนัขข้างถนนก็ยังเหม็น แล้วจู่ๆ โจ๊กก็มีรสชาติดีจนคนกินติดใจ

ตั้งแต่ถ้วยแรกได้ยอมไม่ธรรมดา

“ข้าวฟ่างเหนียวหนึบหอมมันไม่เลี่ยน เข้าปากแล้วอยากจะเคี้ยว นานๆ ทว่าก็อยากกลืนลงไปให้ท้องอุ่น เครื่องมีแค่เนื้อหมูสามชั้นหมัก เครื่องเทศแผ่นบางแต่ใหญ่มีรสเปรี้ยวและเค็ม ยิ่งเพิ่มความอยากอาหาร ได้ดี ขณะเดียวกันก็ทำให้กระหายน้ำ จากที่คิดว่าถ้วยเล็กไม่เพียงพอ กลับเป็นความลงตัวที่พอดี ไม่อึดท้องกระเพาะจนเกินไป ความรู้สึกที่นั่งกินอาหาร เรียบง่ายเช่นนี้ ทำให้คิดถึงตอนกินข้าวพร้อมหน้ากับครอบครัวชอบ มันพิเศษจริงๆ”

เสียใจว่าหวอนคิดถึงรสชาติที่ลิ้มลองแล้วติดใจจนอยากจะลิ้ม ลิ้นยังอยากจะสัมผัสรสชาติที่กลมกล่อมนั้นอีกสักครั้ง หากมีชาย แม้งานจะยุ่ง เพียงใดก็ต้องหอบสังขารไปซื้อกินทุกวันให้จงได้ นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้กินอาหารดีๆ แต่แสนธรรมดาและเข้าถึงได้ง่ายเช่นนี้

“คนแรกเข้าไปชิมยังต้องเบิกตาโต แล้วรีบกินอย่างกระหาย มีรอยยิ้มประดับบนใบหน้า อยากจะกินอีกสักถ้วยก็ได้แล้ว เขาถึงกับร้องขอซื้อ ทว่าคุณหนูสีกกลับไม่ยอมขาย บอกว่าในวันนี้จะแจกจ่ายให้กินคนละหนึ่ง ถ้วยเล็กเท่านั้น เขาเดินคอตกลงไปนั่งมองอยู่ห่างๆ อย่างอดกลั้น และบอกให้คนอื่นไปต่อแถวเพื่อเอามาให้ แต่เพราะไม่ต้องจ่ายเงิน ใดๆ ก็อยากกินรองท้อง แม้ไม่อร่อยก็กลืนลงท้องได้ จากที่ไม่มีใครต่อแถวก็กลายเป็นแถบลูกแย่งกัน เวลานี้ผู้คนจำนวนมากไปยืนอยู่หน้าโรงเตี๊ยมฟู้ดจังก์ชัน ล้อจรดติดขัดเลยขอรับ”

“ไม่แล้ว” มุมปากยกขึ้นสูง นัยน์ตาทอประกายเจิดจ้าเพราะนึกสนใจขึ้นราวๆ ฉันทานหยางซึ่งชอบวิธีนี้ของนางที่กล้าเสี่ยง

ดูเผินๆ เหมือนนางต้องขาดทุนมากที่เอาอาหารมาแจกจ่ายโดยไม่คิดเงิน ซึ่งเป็นการเรียกความมั่นใจจากลูกค้าเพราะชาวสื่อเสียหายให้กลับมา ทว่านางก็ไม่ได้ขาดทุนมากมาย เดือนเนื้อซื้อใจนับว่าฉลาด ทั้งยังเลือกอาหารง่ายๆ ทำให้กลายเป็นที่ต้องการได้ในพริบตาอีก

ข้าวฟ่างในตลาดตอนนี้มีราคาถูกที่สุด นางเลือกเห็นที่เครื่องซึ่งเป็นเนื้อหมูแทน ผนวกกับมีคนทำใจก็ได้อร่อย ใจก็ตักแค่หนึ่งกระบายใส่ถ้วยเล็ก ล่อด้วยเนื้อหมูที่มีรสนำความอยากและความกระหาย เมื่อเต็มหน้ามาก ย่อมทำให้หิวเร็ว แต่ถ้วยเล็กๆ จึงดูว่าพอดี เนื้อหมูสามชั้นช่วยให้ร่างกายมีพลังงาน บุรุษตัวโตๆ กินก็หนักท้องมีเรี่ยวแรง คิดว่าคุ้มค่าและมีรสชาติที่ทำให้จิตใจเป็นพิเศษ

“นางกำลังเรียกความรุ่งเรืองให้โรงเตี๊ยมฟู่ต้า! เสียมากวันนี้ เสียหน่อยวันหน้า หึๆ”

ฉินหนานหยางสนใจอยากจะรู้แล้วว่าวันที่สองนางจะทำอย่างไรอีก จากที่ไม่อยากลงมือให้เสียเวลา ตอนนี้เขาอยากจะทำกลับแกลังนาง แล้วดูการแก้ปัญหาของนางเสียแล้ว

วันแรกยอดรายรับของโรงเตี๊ยมซางเฉิงมีมากก็จริง แต่เป็นเรื่องปกติ ส่วนโรงเตี๊ยมฟู่ต่านั้นมีรายได้เพิ่มขึ้น เห็นได้ชัดว่าฟื้นตัวเร็วมากแค่นั้น จากการที่ลูกค้าหลังไหลเข้าไปซื้ออาหารแค่รายการเดียว ซึ่งก็คือโจ๊ก ข้าวฟ่างที่สามารถเลือกเครื่องเคียงหลากหลายได้ตามใจชอบ ในราคาตามขนาดถ้วย อย่างถ้วยเล็กสุดราคาแค่สองอีเปะ ถ้วยขนาดกลางมีราคาสิบอีเปะ ส่วนถ้วยใหญ่รวมสุดยอดเครื่องเคียงนั้นมีราคาถึงหนึ่งตำลึง

รสชาติที่ทำให้คนเล่าต่อๆ กันไป เพียงวันเดียวก็กวาดรายได้ถึงสามสิบตำลึง นั่นเป็นเพราะโรงเตี๊ยมเปิดขายตั้งแต่ช่วงพลบค่ำของวันแรก ที่ผู้คนได้รับการแจกจ่ายโดยไม่คิดเงินในช่วงเช้าจนถึงตอนเย็น

ซูหวินส่งรอยยิ้มนุ่มละมุนให้ฉินหนานหยาง ขณะที่เขาทำเพียงยิ้มมุมปาก มิได้เอ่ยอะไรเป็นพิเศษ แต่รู้กันว่าการแข่งขันนี้แค่เริ่มต้น นางเตือนเขาทางสายตาว่า อย่าได้ประมาทกำลังมดน้อยเช่นนางที่อาจจะลี้มข้างใหญ่อย่างเขาได้

“ช่วงเช้าวันนี้คุณหนูสี่คงลำบากไม่น้อย เพราะต้องพุ่มเทแรงกายแรงใจกับโจ๊กหม้อใหญ่ที่ไม่ได้เงินสักอีเปะ”

แท้จริงประโยคนี้เขาตั้งใจเสียดสีรวมทั้งเหยียดหยันหลายส่วน ทว่าเมื่อหลุดจากริมฝีปากบางของเขาด้วยน้ำเสียงอบอุ่นนุ่มนวล จึงกลายเป็นความสุภาพที่แฝงความห่วงใย เกรงว่านางจะขาดทุนเข้าเนื้ออย่างหนักหรือไม่

“สูญเสียบ้างเล็กน้อยฟังสิมเลื่อน ฟังมีปณิธานมุ่งมั่นในผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่” นางเลี้ยงจี้ก่อกบครั้งเมืองย่อมขาดทุน แต่ได้ใจได้ชื่อเสียง แม้ต้องเสียมาก ทว่าหวังได้กำไรคืนในวันหน้า

เขาก็อยากจะรู้ว่าปณิธานมุ่งมั่นของนางจะแน่นอนได้อีกกี่วัน หากเจอคลื่นลมมรสุม ฉันทานหยางไม่เอื่อยอะไรอีก ทำเพียงยิ้มสุภาพที่แฝงความเจ้าเล่ห์ไว้

เมื่อกลับถึงที่พัก ชายหนุ่มก็สั่งการไปยังหลวงจูหลี่เฉ เขาจะเป็นตั้งน้ำเชื้อวรากที่ซัดซุทวินให้ชวนเซ นางจะต้านรับได้อย่างไร เขาเริ่มจับตามอง จากที่ไม่สนใจจะจริงจังกับการเติมพันของนางในตอนแรก

เข้าวันที่สอง ใครจะไปคาดคิดว่าโรงเตี๊ยมซางเฉิงจะเชิญลี้ชู่ยเงิน

หญิงงามอันดับหนึ่งจากหอซุเหินยงมาแสดงการขับร้องและบรรเลงดนตรีหนึ่งวัน เมื่อขำนี้ถูกประกาศออกไป บรรดาชายหนุ่มกระเป่าหนักก็อยากมีโอกาสพบหน้าหญิงงามอันดับหนึ่ง ที่มีชื่อเสียงเลื่องลือกันว่าเป็นดั่งเทพธิดาดอกท้อ แม้จะจ่ายเงินสูงลิ่ว หากนางไม่ขึ้นชอบก็ไม่มีทางได้พบตัว พวกเขาอยากรู้ว่าจะเป็นจริงดังที่คนโจษจันกันหรือไม่

ไต่ย่นเพียงชื่อเสียงมิสู้ได้พบหน้า บรรดาบุรุษทั้งหนุ่มแก่ที่เคยอยากชื่นชมความงามของลี้ชู่ยเงินมีหรือที่จะยอมพลาดโอกาสนี้ พวกเขาอมเสียดเงินเข้าไปหนึ่งในโรงเตี๊ยมซางเฉิงเพื่อชมสาวงามให้สำราญ ชีวิตนับว่าคุ้มค่าที่เกิดมาแล้ว

ไม่รู้ว่าสกุลฉีใช้เงินไปมากมายเท่าใด ถึงชื่อใจเชิญนางมาเผยแพร่ต่อหน้าผู้คนที่จ่ายแค่ค่าอาหารไม่กี่ตำลึงก็ได้ชมหงส์ฟ้าอันสูงค่า

ในเมื่อทหารมาก็ต้องใช้ขุนพลต้อนรับ มีน้ำหาก็ใช้เชื่อน้ำ¹⁰ ชูหวินไม่ได้แสดงท่าทีหวาดหวั่น แม้ขุนเจ็บบ่อจะกระวนกระวายเคร่งเครียดแล้วบ่นไม่หยุดว่าต้องพ่ายแพ้ยับเยิน โรงเตี๊ยมของเขาจะไปสู้ได้อย่างไร

กำลังคนมั่งมีนั่นคือเงินทอง ฉันทานหยางใช้วิธีนำสาวงามมากระตุ้น รายได้เข้าโรงเตี๊ยม เป็นความคิดของบุรุษที่เข้าใจบุรุษกระเป่าหนัก แต่ไม่มีวาสนาต่อสาวงาม

ส่วนกำลังของคนยากจนคืออาหารประทังชีพ ไม่รู้ว่าวันใดต้องอดอดอยาก เงินทองมีใช้แค่ลมที่ฟ้าจะประทานมาให้ได้อย่างง่ายดายหากไม่ตื่น

ชูหวินจ้างหมอมี่มีมือมาสองคน รับตรวจโรคให้ชาวบ้านโดยไม่คิดเงินหน้าโรงเตี๊ยมพู่ต๋า ชาวแพร์กระจายไปอย่างรวดเร็ว คนที่แห่มาส่วนมากมีฐานะยากจน สิ่งที่น่างรียกกลับคืนมาคือชื่อเสียง ให้ผู้คนสรรเสริญว่าผู้เปี่ยมคุณธรรมแห่งยุคคือขุนเจ็บบ่อ

ดูแล้วจะเกิดประโยชน์อันใดแก่โรงเตี๊ยมบ้าง ก็เห็นว่ามีแต่ขาดทุน ทว่านางยังกล้าบอกว่าคนชราและเด็กสามารถกินโจ๊กได้อิ่มโดยไม่ต้องเสียเงินอีก เวลานี้ไม่โด่งดังจนกลบข่าวของสาวงามสี่ซุ่ยเงินก็แปลกแล้ว อย่าลืมว่าคนระดับล่างมีมากกว่าคนร่ำรวยหลายสิบเท่า

ชูหวินยังยิ้มหน้าระรื่นขณะฟังคำตำหนิจากขุนเจ็บบ่อ ทว่าเมื่อเขาไหลหน้าออกไปก็ถูกโอบล้อมด้วยฝูงชนที่ซาบซึ้งในน้ำใจ ซินชมยกยอเสียจนคนฟังหน้าแดง ลืมไปสนิทใจว่ายังไม่ได้กำไรกลับคืนมาเลย แต่จะมีอะไรน่าอึ้งใจมากกว่ามีคนมากมายเทิดทูน

วันที่สองโรงเตี๊ยมพู่ต๋ายังคงขาดทุนเช่นเดิม แต่ชื่อเสียงกลับกระจายไปทั่วเมืองหลวง ลูกค้ายิ่งเพิ่มขึ้นแม้จะเป็นคนระดับล่าง แต่ก็อย่าได้ดูแคลนจนพลาดพลั้ง เพราะพวกเขามาด้วยใจ มีใช้เพราะความหรรษาหรือสิ่งเลิศ

¹⁰ เป็นสำนวนจีน หมายถึง ไม่ว่าจะอุปสรรคจะมากในรูปแบบไหน ก็สามารถรับมือได้

ลำอันใดมาล่อลวง

อาหารธรรมดาเรียบง่ายราคาไม่ก็อ๊เปะ ทว่าทำให้คนไขว่คว้าใจ แม้แต่เศรษฐีหรือขุนนางก็เริ่มหวั่นไหว หากอยากมีหน้ามีตาและเป็นที่รู้จักของคนก็ยอมมานั่งกินอาหารที่โรงเตี๊ยมฟู่ต้า กำไรจึงเริ่มมาในวันที่สามโดยมิต้องจัดงานใหญ่โตอันใด

ตอนนี้ความมุ่งมั่นของนางเริ่มเห็นผลแล้ว ฉันทานหยางหัวเราะเสียงเย็น เด็กสาวไร้ประสบการณ์ทางการค้า ใช้วิธีโง่ๆ ที่ใครต่างก็คิดว่าขาดทุน กลับคุ้มค่าในระยะยาวเสียแล้ว

นัยน์ตาสีเข้มเฉียบคม ขณะที่เขาใช้เงินแผ่อำนาจในการดำรงชีวิตมาตลอด จึงยากจะยอมรับวิธีของซูหวิน แม้จะนึกชื่นชมอยู่ลึกๆ นับว่าเหนือความคาดหมายให้เขาได้ลุ่มลึก

หนามเล็กเช่นนี้มีควรมองข้าม

วันที่สามและสี่ เขาจึงสั่งให้โรงเตี๊ยมช่างฉิ่งเปิดครัวทำอาหารเลิศรส แจกจ่ายไม่อั้น ทั้งยังเชิญสาวงามมากมายจากหอซูเหนียงมาต้อนรับลูกค้า จากที่คนยากจนไม่มีสิทธิ์เอื้อมคว้า เขายังแจกจ่ายอาหารดีราคาถูกเพื่อให้ทุกคนได้ลิ้มลอง

โรงเตี๊ยมฟู่ต้าเจียบเหงายิ่งนักในวันที่ห้าและวันที่หก ซูนเจิ้งป้อจึงเริ่มเทศนาคำสอนมากมายที่ทำให้อยากนอน

จางหลวนคุณถึงกับจับไปนอนซึม เมื่อรู้ว่าซูหวินทำการค้าขาดทุนถึงวันที่หก ได้เงินเท่ามูลมดอยากจะเยียว

“พวกเราพ่ายแพ้แล้วจริงๆ” เหมยหวังยืนคอคอกอยู่ข้างๆ ซูหวิน เมื่อทอดสายตามองไปยังโรงเตี๊ยมช่างฉิ่งที่ธรณีประตูร้านแทบจะพังเพราะคนแห่เข้าไปอุดหนุน ความดีสองวันของโรงเตี๊ยมฟู่ต้าพล้นไร้ค่าทันใด

ตอนที่รู้ว่าซูหวินช่วยเหลือคุณหนูสามจางฟางเหนียงเพราะบุญคุณที่แบกเต็มสองบ่า โดยการแต่งเรื่องโกหกเพื่อจะออกเรือนแทน นาง

ทั้งโกรธและสงสาร แต่ด้วยความโง่เขลาบาปบุญของตน ไม่อาจหาทางช่วยเหลือได้ จึงได้แต่ยอมรับการตัดสินใจของอีกฝ่าย แล้วดูสิ ตอนนี้สิ่งที่ซูหวินพยายามทำกำลังถูกกลืนหาย

“น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ แคเขาคำรามฟ้าก็ถล่ม มดเช่นพวกเราก็ยากจะชนะ”

น้ำเสียงปลงตกกับชีวิตอย่างหาได้ยากจากเด็กสาวคนหนึ่ง ทว่าชีวิตที่ลำบากสอนให้นางเข้มแข็งแม่จะเจอทางตัน นางสู้ด้วยความมุมานะทั้งหมดที่มี จิตใจคนมิใช่เหล็กกล้าย่อมต้องมีวันอ่อนล้า

ซูหวินไม่ได้แสดงสีหน้าเศร้าเสียใจกับความพ่ายแพ้ที่อยู่ใกล้ มีแต่ความนิ่งเฉยที่ยากจะดูออก ทำให้คนมองเป็นกังวล

ปกตินางเป็นคนร่าเริง ไม่คิดอะไรซับซ้อน จะว่าฉลาดก็ไม่เชิง แต่มีไหวพริบดี และเอาตัวรอดได้ นางเกียจคร้านวางแผนให้วุ่นวาย ไม่อยากให้สมองต้องทำงานหนัก พอถึงขีดจำกัดก็หยุด เช่นตอนนี้ที่ไม่คิดจะวางแผนรับมืออีก ทำเพียงเฝ้าดูอยู่เฉยๆ

ในที่สุดวันที่เจ็ดก็มาถึง แม่ลูกค้ำจะเข้าโรงเตี๊ยมมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ทว่ากำไรที่ได้ก็ยิ่งน้อยนัก ภายในห้องโถงของสกุลจางเต็มไปด้วยความตึงเครียด จางหลวนคุนผืนลุกขึ้นมาต้อนรับฉินหานหยาง จางซูหยินก็มาเพื่อดูแลสามี ส่วนพ่อบ้านกงซุนก็คอยอยู่รับใช้

ซูหวินยิ้มบางตรงมุมปากด้วยท่าที่สำรวม ยากจะเห็นความเศร้าและความหวาดหวั่นที่คนพ่ายแพ้ควรจะมี

เขียไหว่อ่านสมุดบันทึกรายได้ทั้งเจ็ดวันของโรงเตี๊ยมขางเจิ้งที่มีกำไรล้นเหลือ ส่วนโรงเตี๊ยมฟู่ตานั้น กำไรมากขึ้นกว่าแต่ก่อนอย่างเห็นได้ชัด แสดงว่าความรุ่งเรืองมาเยือนสกุลซุนแล้ว

ซูหวินนั้นติดหนืดยู่ถึงเจ็ดสิบตำลึง ที่จางหลวนคุนต้องควักเงินในกระเป๋าคืนให้ครอบครัวเยี่ยมมา ซุนเจิ้งป้อจอมตระหนี่ก็ทำได้มีน้ำใจไม่ เขาริบ

รับไว้แล้วไม่เอ่ยขอบคุณนางที่ทำให้โรงเตี๊ยมมีหน้ามีตาได้กำไรเพิ่มขึ้น
ทุกวัน ถึงแม้จะได้วันละเล็กวันละน้อยก็เถอะ

คนโลกมักไม่หวนคิดถึงยามลำบากจนจะลุ่มจมว่าเป็นอย่างไร หาก
ชูหวินไม่ช่วยไว้ โดยทำการค้าขาดทุนแลกกับชื่อเสียงเพื่อพุงให้กิจการ
ยั่งยืน

“ท่านประมุขฉี่เก็งกาจสมคำเล่าลือถึงความสามารถในการบริหาร
ข้าน้อยกำลังสอนปลาวายน้ำ¹¹ โดยไม่ได้เจียมตน วันนี้ข้าเหนื่อยพ่ายแพ้
เต็มพ้นแก่ท่านแล้ว”

ทั้งเลื่อมใสและชื่นชมมิอำพราง นางยอมรับด้วยรอยยิ้มที่ดูสดใส
ราวกับว่าชัยชนะของฉี่หนานหยางคือความสำเร็จของนาง

คนที่อ่อนประสบการณ์จะไปสู้มืออาชีพได้อย่างไร แค่คิดก็อัศจรรย์
เกินจริง จางซูหยินซ่อนความโกรธไว้ในอก เด็กคนนี้หลอกลวงโดยแท้
เผื่อรออย่างฉี่หนานหยางไม่พินต้องมาอยู่ในมือบุตรสาวของนางอยู่ดี

พ่ายแพ้?

ฉี่หนานหยางเลิกคิ้วขึ้น มีรอยยิ้มบางจนแทบจะมองไม่เห็น ในอก
เกิดความรู้สึกประหลาดที่ยากจะอธิบาย รู้เพียงว่านางแสดงความจริงใจ
ได้แนบเนียนยิ่งนัก

ตามที่เดิมพัน ภายในเจ็ดวันจะลดรายได้ของโรงเตี๊ยมซาเงิง และ
ทำให้โรงเตี๊ยมฟูตัวรุ่งเรือง แล้ววันนี้มีสิ่งใดในเดิมพันที่ไม่สำเร็จละ

สตรีผู้นี้ดีความเหนือความคาดหมายของคนรอบคอบเช่นเขา นาง
ยอมเงินเพื่อตัวเองเพื่อซื้อใจคน กล้าเดินหน้าขาดทุนโดยไม่ลังเล เพื่อ
กลบข่าวเสียหายที่ซุนเจิ้งป้อจอมเจ้าเล่ห์ทำได้ ทำให้โรงเตี๊ยมฟูตัวมีชื่อเสียง
ทำให้คนระดับล่างที่มีมากกว่าคนมั่งคั่งเข้าถึงได้ในราคายอมเยา กำไรวัน
ละนิดจะสั่งสมจนวันหนึ่งเพิ่มพูนเทียบเท่าโรงเตี๊ยมของสกุลฉี่ได้ด้วยซ้ำ แต่

¹¹ เป็นสำนวนจีน หมายถึง แสดงฝีมือต่อหน้าผู้ที่เชี่ยวชาญในด้านนั้น

ต้องใช้เวลาเท่านั้นเอง เรียกแผนนี้ว่าเสียมากวันนี้ เสียน้อยวันหน้า ชาติคุณ
หนึ่งปี มั่งมียั่งยืน ชื่อเสียงคำจูน หนุนนำมั่นคง

นางใช้วิธีใจบุญขาดทุนก็ไม่หวั่น บีบบังคับให้เขาต้องลงทุนไป
มากมาย ไม่ว่าจะจ้างสาวงามจากหอชูหนึ่งยง แจกจ่ายและลดราคา แต่
อาหารก็มีคุณภาพเท่าเดิม คนจนได้เข้ามาสัมผัสขนหงส์

หากคิดให้ละเอียด ฉันทานหยางไม่เพียงเสียกำไรในวันที่สี่ ทำ ทก
และเจ็ด แต่ยังเสียกำไรไปแบบชดเชยให้สามวันแรกแบบทบตันทบดอก
ด้วยซ้ำ เท่ากับสูญเสียกำไรเจ็ดวัน

ซูหวินยอมแพ้เพื่อชนะใจ ใช้การค้าขาดทุนบังตาคนอื่น นางให้เกียรติ
เขา ไม่ให้ต้องเสียหน้าว่าผู้เชี่ยวชาญต้องพ่ายแพ้ให้เด็กอ่อนประสบการณ์
เช่นนาง

น้ำใจที่ไม่โอ้อวดแต่ถ่อมตนไว้อย่างมีเชิง ทำให้เขาเห็นว่านางคู่ควร
มากแค่ไหนที่จะจัดการปัญหาทุกอย่าง และแก้ไขโดยที่ไม่ลบล้างเกียรติใคร
นี่ละสตรีที่ควรอยู่ในตำแหน่งภรรยาเอกของประมุขสกุลฉี

“น้ำใจของเจ้าชนะใจข้า จะว่าพ่ายแพ้คงมิได้ เพราะข้ายกย่องคน
เช่นนี้ การเดิมพันแข่งขันก็เสมอกัน ข้ายอมรับในตัวเจ้า”

ฉันทานหยางส่งยิ้มละมุนที่ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาตุ้มประกายลงใจ
ขึ้นหลายเท่าจนคนมีอาจละสายตา ประโยคนี้ของเขาประทับใจอย่างนำ
พิศวง ซูหวินขยับยิ้มกว้างขึ้นจึงดูอ่อนหวานลดความแข็งแกร่งลงหลาย
ส่วน

นางไม่คิดเลยว่าคนเจ้าเล่ห์ที่ทำการค้าแบบชั่วร้ายเช่นเขาที่ผู้คนกล่าว
ถึงจะสุภาพถึงเพียงนี้ มิใช่ไม่รู้ว่าเขาเป็นผู้พ่ายแพ้ที่นางแก้หน้าให้ เขาต้อง
แต่งงานกับนางนะถูกต้องแล้ว แต่ภายนอกจะทำเหมือนที่ใจคิดก่อนขอ
ไม่ได้

“ท่านประมุขฉี...” น้ำเสียงคล้ายจะอดอ้อนปนความเขินอาย นาง
บิดผ้าเช็ดหน้าในมือจนเป็นเกลียว มีอาจซ่อนแค้นที่แดงปลั่งเพราะความ

ยินดีมากล้น แม้ในใจจะแอบก้อน กลอกตามองฟ้า เบะปากคว่า ไม่คิดเลย
ว่าตัวเองจะมีเล่ห์มารยาทหญิงด้วย แต่ก่อนชีวิตห้าหาญไร้ความอ่อนหวาน
โยต้องมาสวมหน้ากากแสร้งยิ้ม พุดปากหวานเอาใจผู้อื่นเช่นนี้หากมิใช่
ลูกค้า

ดวงตาของจางหลวนคุณเป็นประกาย หายป่วยไข้ในทันที มีเรี่ยวแรง
เจรจาการทาบตามสู่ขออย่างปาฏิหาริย์จนจางฮูหยินตกตะลึง นางพลันรู้สึก
ผิดที่ก่อนหน้านี้มีใจคับแคบคิดโกรธฮูหวิน

ใช้เวลาไม่นานก็เสร็จสิ้นการเจรจาเรื่องงานมงคล ฮูหวินลุกขึ้นเดิน
ไปส่งฉีหนานหยางด้วยตัวเอง นางเดินสำรวจอยู่ข้างกายร่างสูง กลิ่นหอม
อ่อนๆ จากอาการของเขาโชยมาเตะจมูกให้เวียนศีรษะตาลายไปชั่วขณะ
ด้วยไม่คุ้นเคย ความเงิบเข้าปกคลุม ฮูหวินถือไม้ยาวที่ห้อยโคมไฟไว้ตรง
ปลายด้านหน้า ทั้งยังเผยรอยยิ้มบาง

“ทำอย่างไรให้ซุนเจิ้งป๋วยยอมให้บริหารกิจการเจ็ดวันหรือ” ฉีหนาน-
หยางตั้งคำถามด้วยเสียงทุ้ม เพื่อผ่อนคลายบรรยากาศวังเวงรอบกายลง
แม้สีหน้าจะเรียบเฉย แต่ก็แฝงไว้ซึ่งความเย็นชาห่างเหิน

“มีเงินก็สั่งให้ผีไม่แบ่งได้¹² เงินสองร้อยตำลึงเป็นหลักประกันให้เขา”

เพราะก่อนหน้านี้กิจการใกล้จะล้มละลาย ซุนเจิ้งป๋วยจึงกังวลว่าจะไม่มี
เงินเยียวยา เลยไม่กล้าเสี่ยงกับคนไร้ประสบการณ์เช่นนางที่อาจจะแพ้
เดิมพันได้

หากนางทำให้โรงเตี๊ยมฟู่ต๋าล่มจม ก็จะต้องแทนเงินประกันสองร้อย
ตำลึงให้ ทว่าหลังจากนั้น นางทำให้ขาดทุนก็ไม่มากถึงหนึ่งร้อยตำลึง ทั้ง
ยังทำให้การค้าของเขารุ่งเรืองขึ้นมาได้ ลัญญาฉบบันั้นที่ตกลงทำร่วมกันจึง
ถูกฉีกทิ้ง

¹² เป็นสำนวนจีน หมายถึง ต่อให้เรื่องนั้นไม่อาจเป็นไปได้ ก็ยอมแพ้ให้แก่อำนาจเงิน
ที่บันดาลได้ทุกสิ่ง

“เป็นความคิดอันเลิศล้ำของพ่อบ้านกงขุนเจ้าคะ” นางไม่เอาผลงาน
ผู้อื่นมาอ้างเพื่อเอาหน้า

ทั้งคู่สนทนากันเพียงเล็กน้อยตลอดทางด้วยความสุภาพ จนถึงหน้า
ประตูอุทยานส์สกุลจาง จู่ๆ ฉีหนานหยางก็หันมามองนาง แล้วโน้มใบหน้า
ลงมาใกล้จนนางต้องเอนหลังถอยออกห่างด้วยความตกใจ

“ตั้งแต่ข้าเกิดมา เพิ่งเคยเห็นสตรีที่...” ใบหน้าหล่อเหลานั้นยังเข้ามา
ใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

ซูหวินเอนตัวไปด้านหลังจนคอแทบเคล็ด ไม่ยอมให้ลมหายใจร้อน
นั้นกระทบผิวหนังด้วยความรังเกียจ ขณะที่แสร์งปั้นหน้ายิ้มเขินในห้วงดงาม
ที่สุด

“หากยังยื่นหน้าเข้ามาอีก มารดาจะหงายหลังล้มแล้วนะ”

ในใจหญิงหิดมากแค่ไหนก็ต้องข่มไว้ ซูหวินเบนสายตาไปทางอื่น
“ข้าน้อยยังมีได้ออกเรือน ท่านประมุขฉีมีท่าทีสนิทสนมเกินไปจะมิงามนะ
เจ้าคะ”

เหตุใดได้นำเสียงกระดังผิดกับสีหน้าเขินอายอ่อนหวานราวฟ้ากับเหว
เช่นนี้เล่า เจ้ายังต้องหัดเรียนรัฐที่จะแสดงจ้าวให้ดีกว่านี้

ฉีหนานหยางยิ้มมุมปาก นัยน์ตาเข้มเฉียบคมนั้นฉายแววเจ้าเล่ห์
เย้ายวนและเยือกเย็น ย้อนแย้งกับการกระทำที่คล้ายอยากชิดใกล้สาวงาม

“สตรีที่เขินอายได้ตลกที่สุดก็คงเป็นเจ้า” ธาตุแท้เผยออกมา ไม่ต้อง
รอให้ถึงเวลาหลังออกเรือน ฉีหนานหยางเปิดโปงการแสดงของนางที่ซัด
สายตาเขาเป็นที่สุดอย่างอดไม่ไหว และยังกระซิบด้วยรอยยิ้มเหยียดที่
ลวงตาคนภายนอกว่าสุภาพอ่อนนุ่ที่สุด

“แล้วท่านประมุขฉีเห็นหรือไม่ ว่าตาข้างไหนของข้าน้อยมองว่าท่าน
เลิศเลอที่สุด” ซูหวินชี้ที่ตาตัวเอง พลางกตอารมณืที่อยากจะระเบิดเสียง
หัวเราะดังๆ ที่เขาก็ไม่ได้ยั้งมองดูว่าก็ถูกคนอื่นมองในทางตรงกันข้าม
เช่นกัน

“สารภาพว่าข้าน้อยทำตามหน้าที่ของบุตรที่ดี และในฐานะที่ข้าน้อยกำลังจะได้เป็นภรรยาของท่าน แม้มิได้เสนา่หาสิ่งซึ่งแต่ก็ไม่ลบหลู่ท่าน ก่อความสัมพันธ์ฉันมิตรด้วยทางสายกลาง ชีวิตสมรสจึงจะยั่งยืน รู้ว่าข้าน้อยสวมหน้ากาก ข้าน้อยก็รู้ว่าท่านก็ทำเช่นกัน เราพึงรักษาหน้าตาและผลประโยชน์ ไม่เปิดโปงกันเถิดเจ้าคะ รู้กันเพียงสองคน”

ซูหวินทำข้อตกลงด้วยรอยยิ้มสดใส ไม่ได้ขุ่นเคืองที่เขาพูดยั่วโห้สะเขาก็แค่อยากทดสอบว่านางจะอดทนได้แค่ไหน ขอบอกไว้ก่อนว่ามารดา นั้นถือ อย่าคิดเอาโลมาชนให้ล้มเลย

ในเมื่อรู้ว่าต่างก็ตักตวงผลประโยชน์ จริใจนั้นไม่มี จะถือหน้าตา และให้เกียรติกันหน่อยก็ไม่เสียหาย

จีหนานหยางมองรอยยิ้มที่ยังสดใสของนาง ความเย็นชาลดลงโดยไม่รู้ตัว ถอยออกห่างแล้วหมุนตัวเดินไปขึ้นรถม้าที่รออยู่ด้วยรอยยิ้มกลับตรงมุมปาก

เขารู้สึกแค้นว่ามีของเล่นใหม่ให้เล่นสนุก นางก็ดูน่ากลั้มแก๊งไม่น้อย ยังมีเรื่องที่หลอกลวงให้เขาเปิดโปงเอาคืน ซึ่งส่วนแบ่งอีกสองส่วนกลับคืนมา และการพ่ายแพ้ครั้งนี้เขาต้องคิดบัญชีแน่นอน

นี่คงเป็นเหตุผลที่เขายอมเก็บนางไว้ เพราะวีรกรรมแสบทรองที่อยาก จะสยบ